

सारस्वत वार्ता

प्रकाशन:
संयुक्त गौड सारस्वत सभा, कालिकत

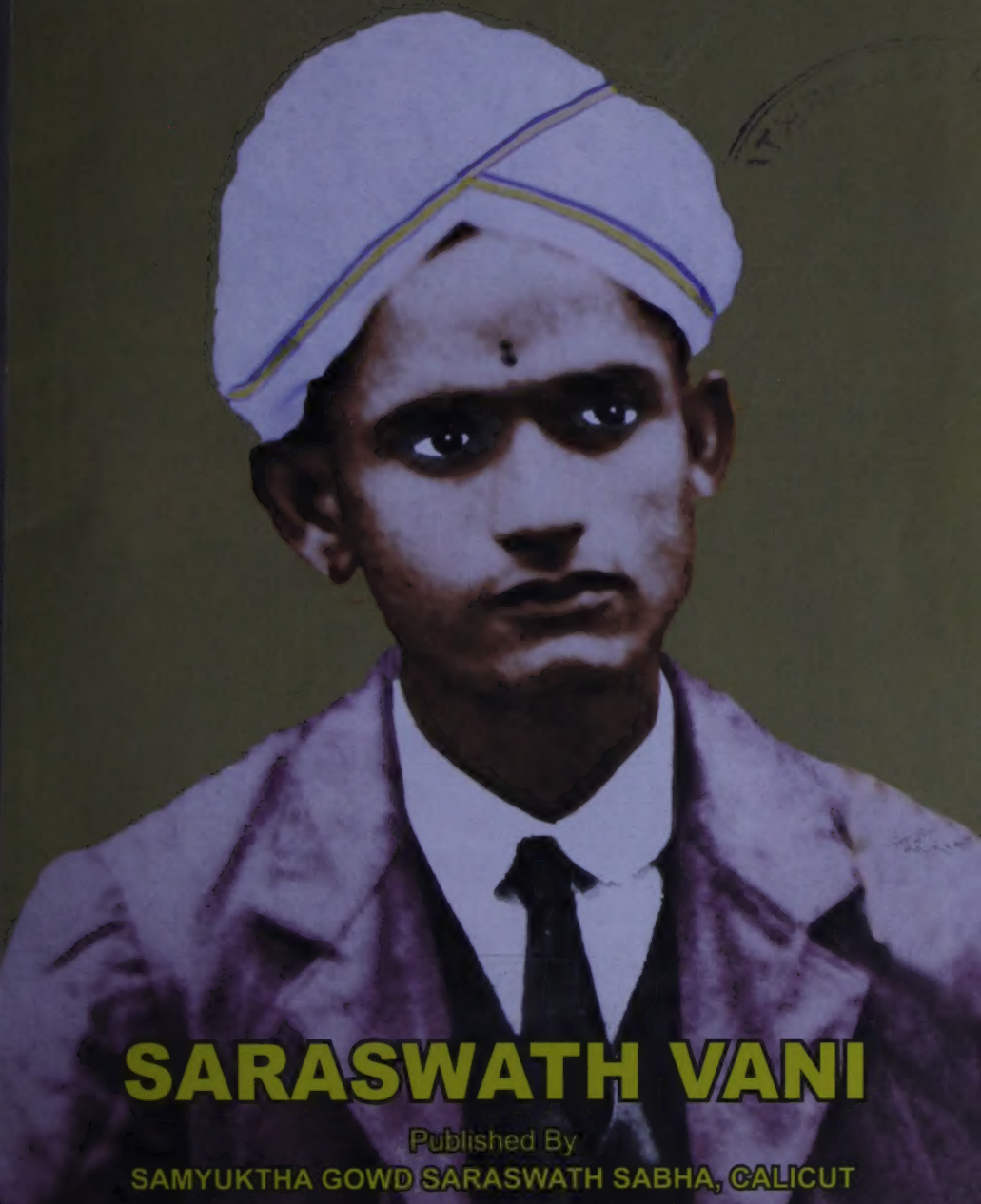
ANNUAL
SUBSCRIPTION
₹ 12/-

खंड 44

अंक 12

(केवल अंगा खातीर)

डिसेंबर 1, 2022

SARASWATH VANI

Published By
SAMYUKTHA GOWD SARASWATH SABHA, CALICUT

Jayalaxshmi

THE BRIDAL DESTINATION

JAYALAKSHMI

TeamOne

ॐ

श्री महालसा नारायणी प्रसन्नाः

With Best Compliments From:

SADGURU MARBLE AND GRANITES

BIS

100% Hall Marked
Jewellery

100% BIS Hall Marked light weight
Traditional, Antique collections

AKSHAYA
JEWELLERS

GOLD - DIAMOND - SILVER - GEM STONES

MELE PALAYALAM ROAD, CALICUT - 1

☎ 0495 2728916 📞 7012737356

Follow us on : [G](#) [f](#) [i](#)

SUNDAY ALSO OPEN

VALET PARKING AVAILABLE

Saraswath Vani

Published by

SAMYUKTHA GOWD SARASWATH SABHA

SOORAJ JEWELLERS,

KAMMATH LANE, CALICUT - 673 001, PH : 2701420

Reg. No. 16 / 1974

വാംഗ്ലീ:

ഡോ. ബാലഗോപാല ടി.ഐ.പ്രമു

ജി.സന്തോഷ പൈ

ഡോ. അശാ ജയകുമാര

സംപാദക :

ഡി. ശാന്താരാമ നായക

അധികാരക ലാഗൂന വാംഗ്ലീ :

ഡോ. ജി.അ. ജയകുമാര (അദ്ധ്യക്ഷ)

യു. ഗോകുലദാസ മല്ലന (കാര്യദർശി)

ഖണ്ഡ 44

അങ്ക 12

(കേവല അംഗാ ഖാതീര)

1 ഡിസേമ്പർ, 2022

മാണ്ഡാവൽ

പാൻ

Cover Story

THE BUSY STREET

ഭൂമിയുടെ തെക്കേയറ്റത്ത്

“അതി സർവ്വത വർജയേത്”

സച്ചിദാനന്ദൻ വാർദ്ധക്യം

കവയത്രി സുശീലാ ത്രിവക്രമ മ്ഹട്ട - ഏക ഊർവ്വസ്വ - എൻ. ബാലകൃഷ്ണ മല്ലയ്യാ

മൊഴിയടയാളങ്ങൾ

അതിഥി

ഖബർ അനി ഘണ്ണൂക

ഖാസ ഡീസ

Aju R

ഡോ. ആശ ജയകുമാർ

പത്മജ്

ശിവമണി വാസുദേവൻ

ശിവപ്രസാദ് എസ്. ഷേണായി

ജെ.രമാദേവി,കൊച്ചി

6

17

25

34

36

38

40

41

42

44

ATTENTION PLEASE

Materials, News items for publication in the Saraswath Vani should be sent to the following address before 20th of each month:

Editor, Saraswath Vani

Sooraj Jewellers, Kammath Lane

KOZHICODE - 673001

e-mail: saraswathvani@gmail.com

MY FATHER - PADMANABHA KAMATH

Padmanabha Kamath, my father, was an adventurous businessman. He has many firsts to his credit. To list some: He introduced bicycles to Muvattupuzha. He brought a motor vehicle with hard rubber tyres (tubeless wheels of strong metal onto which hard rubber 1-2 inches thick was fixed). This was the 1st motorized public transport in our town.

For the first time he procured petrol for the above mentioned vehicle that was brought in 2 gallon tin containers with special brass caps from B.O.C. and S.O.C. (oil companies of those days). He was the 1st B.O.C. petrol agent in Muvattupuzha.

He replaced the palm-leaf unfoldable umbrellas with umbrellas made of cloth from manufacturers at Calicut on the inside of which "Made specially for J. Padmanabha Kamath, General Merchant & Commission Agent, Muvattupuzha" was printed in bold letters.

My father was the first person from the Konkani Brahmin community in the State of Travancore to be elected to the State Assembly. Incidentally this was the year in which I was born, 1923.

Another 1st to his credit is his attempt in educating the children from his taluk. When he became a member of the Sree Moolam Praja Sabha, he sent word through the tahsildar to the village officers that he was looking for children, who needed education but were unable to do so due to financial or other constraints. He leased a house and engaged a couple to take care of the 15 or so students who responded. All their requirements were met free of cost. Though the dropout rate mainly due to home sickness was high, 8-9 of them were educated at the Government School and later on 6 of them received teacher's training. My siblings and I received the benefit of the tuitions given by Sri.P.R.Narayana Pillai and Sri. Govinda Pillai, who were grateful to my father.

Muvattupuzha, the town and the taluk are named after the river. Moovaar means three rivers. Here the Thodupuzhayaar, the Kaliyaar and the Kothamangalayaar. Puzha means river. Moovattupuzha is formed by the union of above mentioned three rivers. Monsoons brought floods to our town. Heavy rains flooded our family house which was on the banks of the river. The entire family used to climb up to the first floor. While the floods were a time of joy for us children, the women cursed the floods as they would have a tedious job cleaning the walls, floor and the courtyard. Being the man he was, my father, Padmanabha Kamath used to engage a few oarsmen and a boat to patrol the flooded areas and render all possible help to men and animals alike.

During one of those floods, I had joined my father with essential supplies for distribution. On rendering some help downstream we were informed that there was somebody badly in need of drinking water. On reaching the spot we saw the head of a young man coming out of the thatched straws as the thatching of the house had been swept off by the strong currents. Suddenly he called out to his father asking him to see who had come to their help. A gray head rose up and shouted, "Eeshoye, Mothalali himself has come to save us". We tied our boat to a coconut tree near their house and gave them water from our copper vessel. Going back upstream was difficult due to the strong currents. But since my father was familiar with the landscape we managed to reach our house with the help of the three extra oarsmen on board. Finally on reaching home, our boat tossed a bit and hit an Areca nut tree. To my horror a big snake fell into the boat from the tree. My father who was just behind me, finding me screaming loudly and crying, pacified me without leaving his charge. He asked me to see how the snake was swimming above the flood waters and I forgot about my fear as I watched it disappear in the strong current. "Vipady Dhairya" is a quality a person should possess and my father showed it to me during these occasions.

As I mentioned earlier I was born in 1923, the year in which my father, J. Padmanabha Kamath contested and won a seat in the Travancore State's Sree Moolam Praja Sabha. There was only one

Konkani Brahmin family in the Muvattupuzha Taluk and my father was the only qualified Konkani Brahmin voter in the constituency. In those days only the land revenue paid was counted for voting rights and candidature to the legislature. He got himself qualified for contesting the election by bringing up the land revenue paid to the state to the required level. The assembly was elected yearly for one session. The photograph attached taken during my mother's "Pumsavan" ceremony has my father in the dress prescribed for Brahmins. It was compulsory to be dressed so while attending the legislature which was presided over by the Dewan or to meet His Highness the Maharaja of Travancore. It was my father who pleaded for the education of ladies in the Praja Sabha. He also fought for grant of rights to girls and ladies in all fields.

My father was a Gandhian and Mahatma Gandhi was popular throughout India during my childhood. A goat and its baby was brought and tied to the gooseberry tree at the edge of the courtyard. I was to consume the goat's milk every morning as Gandhiji used to do so. My mother and I had a daily morning routine which I enjoyed. A big bronze glass with a wide mouth was used for me. Sugar was put into the glass and its mouth was covered with a cloth to avoid the goat's hair from falling into the milk. I used to stand behind my mother watching with a spoon to stir the milk. I cherished this raw, warm, sweetened milk. I used to wonder whether Gandhiji's mother used to do this for him.

In order to replace the foreign made soaps, my father started a soap manufacturing unit. An expert was brought from outside the state and all the required equipments and material were also made available to him in our own building. "Mohan Soap" was launched, but the unit did not last long due to competition in costs.

My father then took up to P.W.D. contracts. He constructed check dams and buildings for Government officials and Village Offices which were functioning in rented buildings. Our backyard was turned into a carpenter's shed and storage for timber and finished wood work. He had an army of granite masons from South Travancore and Tamil areas as they were experts in granite and laterite stone.

He went through a varied number of professions but avoided liquor and tobacco, against which he spoke on numerous public platforms.

He had been with the State Congress throughout until Sri. Pattom Thanu Pillai formed the Praja Socialist Party (P.S.P). During this visit, I was present at the newly opened shop and Sri. Pillai asked me to contest in the Kothamangalam constituency. When I hesitated he signed the President's authorisation paper and handed it over to me to fill in the candidate's name and to see that the P.S.P. wins the seat. I agreed and my father's nephew (sister's son) Sri. Manjunatha Prabhu became our candidate, in 1953-54. He won the seat and the rest is history. He was one of the 19 PSP MLAs who formed the first PSP Ministry in Travancore -Cochin State under Sri. Pattom Thanu Pillai. My father's good will in this area even in the days of adult franchise in the 1950s, was very helpful to get his nephew elected from a Constituency where our community had only less than 25 voters.

My father's only other sister was married to the late Sri. M.K.Janardhana Kamath, Madathiparambil, Alwaye, who himself has represented Alwaye Taluk in the Legislative Assembly of the Travancore State several times.

It will be a grave mistake on my part if I leave out my father's interest in libraries and reading rooms in the rural areas. He was often invited to inaugurate these institutions in villages far and wide. On these occasions he used to contribute some money or books and deliver well appreciated speeches.

He also provided financial assistance for higher education. He entertained scholars at our home and one such eminent person was Pandit R.C.Sharma. A linguist from Cherai Pallippuram, at the northern end of Vypeen Island, besides being a Pandit in Malayalam, trained himself in Sanskrit and Bengali to the extent of translating and publishing some of Bankim Chandra Chatterjee's work. I offer my Sashtanga Pranams to him as it was he who performed my Vidyarambham on a Vijayadashami day. He was invited specially with his family for this function. He has composed beautiful songs in

Konkani in the Malayalam script and published a book which went into 2nd edition. All of his songs are rhythmic and "Baalagopala Tu Paalane Keri" is one of them. He and his family were special guests during the summer vacations. Many Scholars and Govt. Officials from our community used to come and stay with us whenever they come to Muvattupuzha. My father even arranged a house for Dr. Nagoji Rao. For the special (twice a day) bath in the crystal clear waters of the river, my father constructed a house out of reach of the regular floods. My sister and me were very happy during those days as we had companions of our age in the family.

My father was an accepted mediator for disputes among the villagers. Often there used to be groups of people in our courtyard. He would talk to them, separately if required and give his considered decision, which would be acceptable to both the parties as court verdicts (only these settlements were free of cost and delays). This was regular affair and when he constructed the new house, on the veranda he even provided seating for the people.

My father had seven brothers, all elder to him. All the brothers used to sit together and discuss family matters. They had such confidence in my father that they never hesitated to accept his opinion even though he was the youngest among them.

When a proposal came for my marriage, father promptly sent my younger brother to bring two of our elder cousins to represent their fathers who were not alive at that time. Such was his respect for custom.

He was a very pious man, but never exhibited it. Every morning after bath he would come to the prayer room and grind a sandalwood log on the grinding stone and smear it on his fore head. Then he would stand with folded arms and pray silently for a few minutes. Only after that would he change the wet cloths.

And then there were those tea parties. Four to five a year depending on the number of transfers of the heads of Govt. Offices in the Taluk Head quarters, i.e. our town. Parties were thrown when an officer was transferred or an officer took charge. As my mother was from Northern Kerala unlike all my other aunts, she had many

special preparations on her menu. All those who took part in these parties always praised my mother for the excellent quality sweets she used to make using homemade ghee. She used to make Doodh Pedas, wheat halva, banana halva and kooshmanda halva regularly and all of us were very fond of these delicacies. Besan Laddus, Mothi Laddus, Churmundos and Mando were her master pieces.

When we shifted to the new house, these parties came to a halt as the road was inaccessible for motor vehicles. The bullock carts that used the roads had made two deep lanes in the middle. And there were no street lights. My father used to take a hurricane lamp while coming home from his shop at night. The distance was about a mile and one could see only six or seven lamps along the entire stretch. Those flickering lamps were from far and wide houses along the road.

It was at this time that Sri. Pattom Thanu Pillai, T.M.Varghese, E. John Philipose and Akkamma Cherian came to see my father, their old colleague. They were on a tour of the Travancore state to organize The State Congress Party. My father mentioned that he was busy with the newly started business and since his brothers who were his partners had other engagements and were mostly not in town, he would be only able oversee that a sound organization came up. He suggested a few persons as office bearers and Sri. Pattom Thanu Pillai who knew him very well due to their previous associations agreed and left the task to my father. Within a week a committee was formed and the list of office bearers was sent to Trivandrum office.

As there were no airplanes at that time, Sir. C. P. Ramaswamy Iyer, the Dewan had to travel from Hyderabad to Alwaye – the railway station in Travancore State and then by car to the capital, Trivandrum. When news came that Sir. C.P. Ramaswamy Iyer will be travelling by road to Trivandrum, my father's old friend and at the time running local agency of Burma Oil Company, arranged a two minute halt near his office at Muvattupuzha for the Dewan's entourage. J. Padmanabha Kamath was requested to greet and garland the Dewan on his arrival. It was a matter of joy and pride for

us children to see our father in a new Sherwani and turban which was bought from Ernakulam specially for this occasion.

My father's brother - in - law's house at Alwaye had a large courtyard in the middle with residential buildings on four sides. This courtyard was transformed into a beautiful garden with the help of expert gardeners from Ooty and truckloads of potted flower plants. The entire place was electrified with dynamos from Coimbatore. The Dewan and his entourage were invited for a special party as they were accommodated in the Alwaye Palace.

One day when we had a holiday, all of us were having lunch with our father. Suddenly a large column of smoke attracted our attention. Just 200 – 300 yards away a newly thatched house had caught fire. My father got up, washed his hands and ran in the direction of the house on fire. A dozen or so neighbours had reached the spot but the fire had destroyed everything.

The house belonged to an old lady and her sons. After cleaning the compound the sons had collected the waste straw and made it into a heap and gone for a bath. The old lady while cooking the midday meal had seen this and had decided to burn it off before it got scattered by the wind. She heard a coconut falling from a tree and had gone to collect it and had gone over to the adjacent house to get some green chillies to grind with the coconut to make some 'Chammanthi' for lunch. It had taken only a couple of minutes and the neighboring lady screamed, "Fire...smoke...from your house...!" The old lady could not believe her eyes. She cried, "Help...somebody...help..." With the strong winds to help, the fire engulfed the entire house in no time. She remembered the pot of rice she had left cooking in the hearth. She ran to save it and managed to lift it and run into the courtyard but it slipped from her hands, fell to the ground and broke. Thankfully the old lady was unhurt. The onlookers were stunned. All of a sudden the sons appeared from the crowd and started calling out to their mother fearing her safety. When they located her amidst a crowd they ran to her and they consoled each other fondly with overflowing eyes and swollen faces.

When the people gathered saw my father they got a chair and seated him. He asked the crowd to let the trio get some fresh air and not to gather around them. Without letting anyone know he sent word to my mother to keep food ready for the three people and asked them to go to our house for lunch. When they were gone he spoke to a couple of people in the crowd and they agreed to whatever he said to them. On returning from their lunch the lady and her sons fell at my father's feet crying. He stood up and asked all the people to sit down. Some sat on the ground while some spread their towels or leaves or dry grass to sit on. A meeting was held presided by Sri. Padmanabha Kamath and decisions were made to build a new house for the old lady and her 2 hard working sons. All gathered applauded when my father said that the house will not be a thatched one but a tiled one instead and that he will provide the tiles required. Immediately several members of the gathering announced their contributions. Some offered laterite stones, timber, cement, hardware materials, paints, etc. All these were taken down as per father's instructions. It was unbelievable to hear some people offering food for the mother and sons till their new house was ready. Even masons, carpenters and sundry labourers offered their services. The house was completed in a month's time, just before the rains. This home stood there as a symbol of sympathy, unity and generosity towards mankind.

The next day or so my father called a small meeting. He explained that he had been unable to reach the burning house earlier through the lane at our eastern boundary even though he had tried and had to go all the way round through the main gate because the narrow lane had been blocked by a herd of grazing buffaloes. He felt that if everyone joined hands the lane could be widened for everyone's convenience. He spoke at length and asked everyone to inform their decisions after having tea. Among the gathering was my teacher at high school, who had a 3 acre plot at the far end of the lane near the river and said that he had always thought of having a wider lane but had never known how to get it done. Since my father had mentioned it he said that he welcomed it and promised to do whatever can be done on this behalf. Another youngster got up and

said that the widening was essential and that he was willing to cooperate in whatever ways required. Since all had agreed on the matter, my father stood up and said that the proposal can be implemented if all the property owners adjoining the lane make available the land required at a nominal cost. On his part he said that he would recede his eastern boundary by two yards. It was decided that the work would be commenced after the rains as the soil was very hard and nobody would be able to dig it unless it gets drenched by the rains. Everybody was overjoyed at this decision and promises were made to cooperate with the widening. Panchayaths and Municipalities were unheard of then. Within three months a road like wide passage came in the place of the old narrow lane. Small children were seen running up and down in happiness. Now after so many years the Municipality has taken charge of the road, metaled and tarred it and put up electric light from the road to the ghats.

During struggle for independence, Smt. Aruna Asif Ali had come to Muvattupuzha and a reception was arranged to her in front of our house. I still remember the nice short speech she delivered. Then again, when the Indo - Chinese war was raging, I remember people coming to our house for fund collection and how my father removed 'Kadukkan' from his ears and donated it.

My grandfather, Aalungal Janardhana Kamath was from Cherthala, the place made famous the world over because of M/s Appu Bhat, Ranga Bhat and Vinayak Pundit who helped the Dutch to produce the "Horticus Malabaricus". My father, it seems was the last person to leave the family house, where we have now 'Alungal Sree Bala Durga Mandir' about a few miles west of T.D.Temple in Cherthala town. This settlement of Gowda Saraswath Brahmins is one of the oldest in this area. I have come across an old family tree wherein one Devaresha Kamath of Gargi Gothra and his successors are mentioned to have been born here in 700 M.E. i.e. about 1515 A.D. the time of inquisition in Goa, our original home land.

Padmanabha Kamath was blessed with three sons and five daughters. I am the eldest of the lot. Like my father, I also did many

types of business and finally settled down in Kozhikkode. I have my wife Krishna Bai one son and two daughters. Krishna bai (Champi) is a budding writer in Konkani. Next to me was Sarojini. Married to Shi. Ramachandra Shenoi, Palluruthy who retired as Head master. They had three sons and four daughters. Sarojini also used to write Konkani stories etc. Both of them are not with us now. Jagannatha Kamath the third one, retired as Post Master in Muvattupuzha, and is no more. They had one son and three daughters. His wife, Geetha along with son Santhosh and his wife are staying in our ancestral house in Muvattupuzha now. Sister Suseela married to Madhava Kamath of Vypeen had one daughter and two sons. Suseela and her husband have also left us. Brother Viswanatha Kamath died when serving Canara Bank as senior Manager. His wife Shaymala. They had one son Shyamsunder, who unfortunately left us while working as Manager in Canara Bank. Next, sister Lalitha Bai, now retired teacher. She was married to Sri.N.Ramanandan of Kollam. Sri Ramanandan left us sometime back after retiring as Head Master. They have one son, Laxminarayan. Sister Vilasini Bai who retired as Chief Telephone Supervisor also left us recently. Her husband Sri. R.W.Jayakar retired from Govt. service as Additional Secretary. They have one son and one daughter. Son, Krishnaprasad is professor in Pennsylvania State University. Last Sister Urmila Devi married to Sri Muraleedhara Pai working in Indian Oxygen, Bangalore, has three daughters. Murali left us in the young age of 54.

By God's grace and good deeds of our parents and ancestors, their children, grand children and great grand children are all well placed and living peacefully and happily. I am much proud that various members of our family are proving their worth in diverse fields of human activity. May God always be with them!

(The article reproduced above, was written by my father on my grandfather well before his death, and traced recently among the collection of his documents and official papers)

J. Ramesh Kamath
a former President of the Sabha

आशंसा पूर्वक

सूरज ज्वेलर्स

कामत लेन, कालिकत - 673 001

PH : 2701420 (Off), 2330061 (Res)

Phone : 2704438 / 4011538

Resi: 2702732 / 2356378

MAHADEV TRADING COMPANY

Whole Sale Dealers in
Ground Nut
&
Ground Nut Seeds

13/914 BIG BAZAR
Calicut - 673001

THE BUSY STREET

Aju R

It was one of the busiest parts of the town. It was in fact, a vast market divided on three parallel roads. The market was as old as the place and had started to function even before India got Independence from the British, sometime when kings used to rule the place. The roads were narrow, built only to accommodate the sparse traffic present when the market started functioning. The parallel roads which spread over about two kilometers were interconnected by countless number of even narrower lanes. It was like a large mesh and a new comer to this place was most likely to lose his way in the maze. Being a market, one could find only array of shops on both sides of the roads and lanes. There were wholesale and retail shops selling all sorts of things from vegetables and fruits to flowers, grocery, items for puja, electronic goods, textiles, idols, images and small models for worship and decoration, hardware items, jewelry, paint, home appliances and anything under the sun. This place could cater to the needs of all sections of the community. Retail dealers in other parts of the town purchased goods to fill up their stores from the wholesale dealers here. If one needs to buy something and has no idea where it would be available, you can recommend him this place because it was sure that he would be able to lay his hands on it from here. One can also find places of worship for all classes of people. Tourists can visit this place for purchase of indigenous items and souvenirs and for window shopping also. Due to passage of time, many shops have been remodeled to suit the fancies and business of the new owners; many still are in the same state even years after they came into existence. The roads continue to be of the same width and length except that the maintenance was carried out, that too not on a regular basis. The traffic has also increased tremendously and due to this there were blocks on the road during any part of the day when the market was functioning.

On this particular day, Gopal had ventured into the market place to buy some packing bags for distribution of fodder slips to farmers. He had reached the place on his two wheeler and being a regular visitor to this market; he was aware of the commotion

inside the market and so parked his vehicle in a very convenient place outside the entrance to the market. It was a rainy day and he had reached quite drenched in rain even after wearing his rain coat. The roads were also wet. He removed his rain coat and helmet and placed them on his scooter and started off to the market. There was a slight drizzle, so he carried his unopened umbrella in one hand and a sample of the packing bags he had intended to purchase in the other. It was past 7 'o' clock in the evening and the twilight had given way to darkness. Since it was a rainy day, it was darker than usual. The streets were poorly lit but Gopal could progress into the market with the assistance of the bright lights from the shops used to display their products for sale. There were two wheelers and three wheelers parked on both sides of the narrow road and pedestrians and two wheelers were trying to move into and out of the market. He was moving through a lane lined on both sides by hardware shops and shops selling paints and glass and mirrors. These were mainly wholesale shops. In between, there were small shops which were retail shops. There were also shops selling heavy machinery and their accessories. One could also find small one-room coffee shops where there were no chairs or tables, but people had to stand outside the entrance of the shop to drink tea/coffee and to have snacks.

Through the narrow lane Gopal reached a main road. He had entered into a junction brightly lit by a high-mast lamp. From his previous visits Gopal had learned that the road leads to the vegetable and fruit market if he walked on straight. The road on the left lead to shops dealing with hardware, idols, paints and jewelry. On his right side were shops that trade mainly flowers, puja items, textiles and home appliances. He was not sure where he would get the packing bags. He had not seen any such shops on the left side of the junction. So he decided to try his luck on the right side. By now, the drizzle had nearly stopped. The main road was in a state of utter chaos compared to the lane through which Gopal had just come. There was a swarm of people of all ages on the road. It was festival time and people had come to purchase all types of commodities. Many had come to purchase flowers for laying floral carpets. Another group had come to purchase home appliances, others to purchase vegetables and fruits and groceries to prepare feast on the festival day. The road was full of people and drivers of all types of

vehicles were finding it difficult to maneuver through the crowd. Many people were still holding their umbrellas open due to the drizzle. Some had large umbrellas that occupied a vast area around them, so they needed much space to walk causing considerable problem, both to pedestrians and vehicles. Many were still holding their umbrellas unopened, like Gopal, having an aversion to wet them. Gopal could see many people jumping over small puddles of water formed due to the rain which had just stopped. Old people who could not jump avoided the puddles by walking around them. He also saw a family of a father, mother and two small kids all clad in raincoats walking on the side of the road. Gopal concluded that they too would have arrived on a two wheeler and parked their vehicle outside the market like him. Policemen present on duty were yelling at people to keep decorum but no one seemed to give any attention to them and were in their own world. Since it was just post Covid time, announcements could be heard over loud speakers to maintain social distance and to wear masks. Wearing masks could be followed here but maintaining social distance now was just another dream.

Retail shops had stacked their wares on the roads also, hindering the smooth movement of the people and narrowing the already narrow road. Shop keepers were calling out their wares in an attempt to lure the passersby to purchase them. People carried large bags in their hands, filled with many goods and were looking for more items to buy. There was positivity in the air due to the festive season. One could see only happy faces all around. The shop keepers were also very eager to sell their wares. Gopal walked on looking on both sides for shops that may be selling packing materials and bags. By doing so, he could do a lot of window shopping too. Flower shops had heaps of flowers of all colors and many types for the floral carpets. The fragrance of the flowers filled the air around the shops. There were many customers for the flower shops. Flowers were in great demand during this season and Gopal reasoned that the shop keepers made good business now.

He then passed in front of a coffee powder shop and the aroma of freshly ground coffee beans filled the air in front of the shop. Gopal had purchased coffee powder from here sometime before and he remembered how the owner powdered coffee beans in a

grinder in front of him, added the chicory powder according the proportion Gopal had desired and mixed them thoroughly in a tin before tightly packing it in a butter paper cover. This was the first time Gopal was witnessing the preparation of coffee powder.

Next Gopal passed in front of an old textile shop. Here business was carried out in the old fashioned way. There were no chairs or tables inside the shop. The walls were having shelves, all around, which were stacked with sarees, mundu, cloth pieces for sewing blouses, shirts and shorts for kids. The owners were sitting on a carpet which covered the entire floor. A large wooden box was seen in front of them for keeping the money safely and also as a table to keep the registers and write down the accounts. A customer who entered into the shop should also sit on the floor. The cloth items he intended to purchase would be unfolded and the quality will be displayed to him by the owners. No salesman was involved in the business. It was a single room and the only electric accessories Gopal saw in the shop was an old fan turning slowly as if it was tired of being in use for many generations. The room was lit up by a single incandescent tube light. Gopal presumed that only people of an older generation would prefer to purchase anything from such a shop, when large air conditioned and brightly lit showrooms were a common trend at that time. Since it was festival time, Gopal could see a couple of customers inside the shop. Maybe, the reason they were in this shop was to purchase some old fashioned traditional clothing to suit the festival.

Gopal moved on, his eyes scanning the exhibits of each shop for the packing bags he needed. He passed in front of various shops – super markets, jewelries, small hotels, textile shops, shops selling home appliances and many more. The sides of the road were also occupied by vendors selling fruits and small toys on carts. Due to the rain and drizzle that had ceased just sometime before, the goods were covered with blue tarpaulin. They were only partly covered with an intention to prevent them from being wet but also to exhibit them to the passersby.

By walking some distance, Gopal had reached the end of the road where the market also ends. This was one of the numerous entrance/exits to this market. The road would then enter into the Mahatma Gandhi Road, the busiest road in the town. Gopal was, till

now unsuccessful to achieve his goal. Some time had also passed and it was nearing 7:45pm. Most of the shops in the market would start to close by 8pm or 8:30pm. Apprehension started to creep into Gopal's mind - whether he would be able to buy the packing bags or not. Just then he remembered the day he had diverted from the main road into the side lanes in search of some fancy items, for his kids, for preparing some project to be presented in school. He did not remember what project it was but he decided to try the shops in the side lanes. The first lane he went into was short. It had a small hotel and some small shops dealing fancy merchandise. He came out of it and went into the next side lane. Here also he was unsuccessful. In a shop he saw some material which appeared to him like cloth, light blue in color from a distance. He thought that this could be some disposable material and he may also find packing material here. So he went nearer. The material was a huge bundle of disposable masks. The shop keeper looked at Gopal as if Gopal had come to buy the masks. Gopal asked him if he sold packing bags. The shop keeper replied in the negative. So Gopal enquired where he would get them from the market. The shop keeper was kind and helpful. He asked Gopal to go into the next side lane. Gopal began to feel happy now since he saw a ray of hope after some time of walking around without attaining his goal. He began to walk briskly towards the next lane. After covering the market from one part to the end without any achievement, Gopal had started to feel some negative energy in him. But the mask vendor had instilled in him a bit of positive energy. Hence he was able to walk much faster. The next side lane was quite near and Gopal entered into it with great enthusiasm. The first two shops were small and disappointed him since they dealt with small idols and items for decoration.

Next, Gopal's eyes fell on a shop that was covered on the front with glass and had a glass door. Through the glass he could see many bags made of cloth, paper and plastic of varying sizes. Gopal's face was lit with joy. He was searching for this shop for a long time since he entered the market. He pushed open the glass door and entered into the shop with great excitement. The shop keeper rose from his seat. It was obvious that he was not having a customer for quite some time, since he greeted Gopal with delight. Gopal unfolded the cloth bag he held in his hand as a sample for showing the size to the vendor. He said that he wanted 15 cloth bags and 10 paper bags of

that size. The shopkeeper showed him the cloth bags of that size but the cloth was a little thinner than the sample bag. It was not a problem for Gopal. He then also asked for paper bags of the same size. But the shop had paper bags of a slightly smaller dimension. Gopal enquired where he would get paper bags of the size he required. He was directed to try the next shop which also dealt with bags. While the first shopkeeper was counting and neatly packing the cloth bags, Gopal entered the next shop. But here also the biggest paper bags were of the same size he had seen in the first shop. Upon asking where he would get bigger paper bags, Gopal came to know that paper for paper bags was in short supply following Covid and lockdown, so paper bags were not freely available like before. Since he had already made a purchase from the first shop, Gopal decided to buy the paper bags from there itself. So he returned and asked the shop keeper to give him the paper bags also. The vendor unfolded a paper bag, opened it and showed Gopal the capacity of the bags. He explained that, once opened, the bags will hold an enormous quantity of goods. Seeing the volume inside the bags, Gopal decided to purchase those paper bags. Both the cloth and paper bags were neatly bundled and placed into another bigger cloth bag. Gopal made the payment and walked very happily out of the shop with the bundle.

On the main road, the rush was still the same as it was when Gopal came into the market. Shops were starting to close. Most of the people had made their purchases and had large bags and bundles in their hands. Two wheelers were overloaded with goods purchased. All were in a preparation to go home. Only a few late comers were looking for shops for making a quick purchase before the shops close. Policemen were still on duty yelling at people and vehicles. Gopal mused that the policemen should have a lot of energy to keep discipline on this road even at this time of the day. The lane leading Gopal from the main road to the place where he had kept his two wheeler was now nearly dark since the wholesale shops that were a majority on this lane had closed and their lights had been turned off. The street lights were not working. But since vehicles were coming and going out of the market continuously, Gopal could find his way to his two wheeler with the help of the light from the vehicles. On reaching his two wheeler, Gopal covered the bundle of bags with a large plastic cover, he had in his vehicle, to prevent the bags from

getting wet if it rained on his way home; and placed them on the floor of his scooter.

As Gopal started his way home more and more shops had stopped business for the day. Customers moved out from the market to return home. Since more shops had closed darkness started to cover the market. Now the roads will be occupied by street dogs and rats and peace will reign. This will continue till the next morning when the first set of people enter into the market. Then the market will be in chaos with people and vehicles and all sorts of sounds till night, and the cycle will continue, as the market had witnessed for decades since it has started to function. No change has occurred to this cycle of chaos, peace and then chaos, till date, and will continue for even more decades to come.

आशंसा पूर्वक

Celebrating Successful

4 Decades

In wholesale Textile Business

SHENOY'S

(Retail wedding saree
and festival saree division)

SHENOY & COMPANY

RAJAJI ROAD, CALICUT 673 004

Phone: 0495 4013434, 2720134

Email: sd_shenoy@rediffmail.com

आशंसा पूर्वक

SARASWATHI Jewellery

Retail Dealers in
All Kinds of Silver Anklets, Vessels & Articles

Mele Palayam, Calicut - 673 001
Mob : 9895276234

आशंसा पूर्वक

SINCE 1890

H. VENKATESH NAIK

BULLION MERCHANTS & GOLD REFINERS

PALAYAM ROAD, CALICUT - 673 001

Off : 2701122, Res : 2768444

ഭൂമിയുടെ തെക്കേറ്റത്ത്

ഭാഗം 1 (തുടർച്ച)

ഫുട്ബോളിന്റെ നാട്ടിൽ

ഡോ. ആശ ജയകുമാർ

Juana Azurduy do Padilla (1780 - 1862)

ഈ ചുണക്കുട്ടി ഗരില്ല മിലിട്ടറി ലീഡറായിരുന്നു. ബൊളീവിയയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടി ഭർത്താവിനോടൊപ്പം പോരാടി. ജൂലായ് 2015നാണ് പ്രതിമ സ്ഥാപിച്ചത്. 25 ടൺ തൂക്കവും, 52 അടി ഉയരവുമാണ് പ്രതിമയ്ക്ക്. അവർ മരിച്ച് നൂറാം വർഷം, ഭൗതിക ശരീരാവശിഷ്ടങ്ങൾ ബൊളീവിയയിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്ന്, ശവകുടീരത്തിൽ അടക്കം ചെയ്തു. മരണാനന്തര ബഹുമതിയായി 'ജനറൽ ഓഫ് അർജന്റീനിയൻ ആർമി' എന്ന പദവിയും നൽകി. അവരുടെ പേരിൽ സ്ത്രീകൾക്ക് വേണ്ടി ദേശീയ പദ്ധതികളും നടപ്പിലാക്കി. വിരോധാഭാസമായി തോന്നുന്ന ഒരു കാര്യമുണ്ട് - അവരുടെ വാർദ്ധക്യകാലത്ത്, കടുത്ത ദാരിദ്ര്യമനുഭവിച്ച സമയത്ത് എല്ലാവരും അവരെ സൗകര്യപൂർവ്വം മറന്നു. മരിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ എത്രയോലക്ഷം ചിലവഴിക്കുകയും ചെയ്തു. ജനറൽ മാഡം, നിങ്ങൾക്ക് ഒരു ബിഗ് സല്യൂട്ട് ! പട്ടാള വേഷം ധരിച്ച് ഇടത്തേ കയ്യിൽ വാളുമേന്തി കുതിക്കുന്ന രൂപത്തിലാണ് പ്രതിമ.

സമയം ഉച്ചയായി. ഭക്ഷണം കഴിക്കാൻ അമീലിയ ഞങ്ങളെ കൊണ്ടുപോയത് ബ്യൂണസ് ഐറിസിലെ പ്രശസ്തമായ Porteno Gourmet എന്ന ഭക്ഷണശാലയിലേക്കാണ്.

പോർട്ടിനോ വിശേഷങ്ങൾ

അർജന്റീനയുടെ പോർട്ടിനടുത്ത് സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഈ ഭക്ഷണശാലയ്ക്ക് അനുയോജ്യമായ മറ്റൊരു പേരുണ്ടാവില്ല. തുറമുഖത്ത് വരുന്നോർക്കും പോകുന്നോർക്കും വേണ്ടി ഒരു ഭക്ഷണശാല; അതാണ് പോർട്ടിനോ.

വിഭവ സമൃദ്ധമായ ഭക്ഷണം - പോർക്കിന്റെ തല അങ്ങനെ തന്നെ പൊരിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നു; പ ലതരംസ മുദ്രവിഭവങ്ങൾ; പ ിസ, പ ാസ്ത, കോള, വൈൻ എന്നിങ്ങനെ 'ജങ്ക്' ഫുഡിന്റെ നീണ്ട ശ്രേണി; കേക്കുകളുടെ കുമ്പാരം - വെറുതെയല്ല ഇന്നാട്ടിലെ അധികമാളുകളും പൊള്ളത്തടിയന്മാരും പൊണ്ണത്തടിച്ചികളുമായത് !

സന്യാഹാരികളായ ഞാനും ജയകുമാറും കിണി സാറും റാണിച്ചേച്ചിയും സ്വല്പം കഷ്ടപ്പെട്ടു. ധാരാളം പഴങ്ങൾ, ഐസ്ക്രീം എന്നിവയൊക്കെ കഴിച്ച് വയറുനിറച്ചു.

ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകഴിഞ്ഞ് ഞങ്ങളുടെ ബസ്സ് ബ്യൂണസ് ഐറിസ് പോർട്ട് ലക്ഷ്യമാക്കി നീങ്ങിത്തുടങ്ങി. റോഡരികിൽ കര-നാവിക-വ്യോമസേനകളുടെ ആസ്ഥാനങ്ങൾ കണ്ടു. സാംസങ്ങ്, HSBC, Buquebus (ബുക്കെബുഷ്) എന്നിവയുടെ കുറ്റൻ കെട്ടിടങ്ങൾ ! അവസാനം ഞങ്ങൾ ടെർമിനൽ ഡി ക്രൂസറോസ് എന്ന, യാത്രക്കപ്പൽ പുറപ്പെടുന്ന ടെർമിനലിൽ എത്തിച്ചേർന്നു.

Terminal de Cruceros

DP World എന്ന കപ്പൽ കമ്പനിയുടെ ബ്യൂണസ് ഐറിസിലെ ടെർമിനലാണിത്. മുഴുവൻ പേര് എന്താണെന്നോ ? Terminal de Cruceros Benito Quinquela Martin എന്ന്. പോർട്ടിന്റെ പേര് Puerto Nuevo. ഇവിടെ നിന്നാണ് യാത്രക്കപ്പലുകൾ പുറപ്പെടുന്നത്.

DP World - എന്ത് ?

ദുബായ് ആസ്ഥാനമായ കപ്പൽ കമ്പനിയാണ് DP World. 2005 ൽ നിലവിൽ വന്ന കമ്പനിക്ക് ചരക്കുകപ്പലുകളും യാത്രക്കപ്പലുകളുമുണ്ട്. 70,000 കപ്പലുകളാണ് ഈ കമ്പനിക്കുള്ളത്. ഒരു വർഷം ശരാശരി 70 മില്യൺ കണ്ടെയ്നറുകളാണ് അവർ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത്.

ദുബായ് പോർട്ട്സ് ഇന്റർനാഷണൽ എന്ന കമ്പനിയും ദുബായ് പോർട്ട്സ് അതോറിറ്റിയും ഒത്തുചേർന്നാണ് DP World എന്ന ഇമ്മിണിബലു കമ്പനി 2005ൽ രൂപീകരിച്ചത്.

കപ്പൽയാത്രയുടെ തുടക്കം

ബസ്സിൽ നിന്നിറങ്ങി, ഞങ്ങൾ അമീലിയയ്ക്കും ഡ്രൈവർക്കും നന്ദി (Gracias) പറഞ്ഞു, ഗുഡ്ബൈയും പറഞ്ഞു. നിജോ ഞങ്ങൾ ക്ലൈവർക്കും ബോർഡിംഗ് പാസ് തന്നു. ബോർഡിംഗ് പാസ്സിലെ ഡെക്ക് നമ്പർ, റൂം നമ്പർ എന്നിവ ബാഗുകളിലൊട്ടിച്ച സ്റ്റിക്കറിൽ എഴുതിച്ചേർത്തു. ബാഗുകൾ X ray മെഷീനിലൂടെ കടത്തി സ്കാൻ ചെയ്തു. അവർ ബാഗ്ഗേജ് ഏറ്റെടുത്ത് കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞങ്ങൾ വലിയൊരു വിശ്രമമുറിയിലേക്ക് നയിക്കപ്പെട്ടു. അവിടത്തെ ഒരു ജീവനക്കാരി ഞങ്ങളുടെ ഉടുപ്പിൽ പച്ചനിറത്തിലുള്ള, No. 26 എന്നെഴുതിയ സ്റ്റിക്കർ ഒട്ടിച്ചുതന്നു. ഈ നമ്പർ വിളിക്കുന്നതുവരെ കാത്തിരിക്കാൻ പറഞ്ഞു. ഇരുന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് ചുറ്റുപാടും എന്താണ് നടക്കുന്നതെന്ന് ശ്രദ്ധിക്കാൻ സമയം കിട്ടിയത്. ലോകത്തിന്റെ നാനാ ഭാഗത്തുനിന്നും വന്ന ആയിരക്കണക്കിന് ടൂറിസ്റ്റുകളാണ് അവിടെ എത്തിയിരിക്കുന്നത്. എക്സ്പ്രസ്സും ഒരൊറ്റ ലക്ഷ്യമേയുള്ളൂ - അന്റാർട്ടിക്ക ! അതിനുവേണ്ടിയാണ് പതിനായിരത്തിൽപ്പരം കിലോമീറ്ററുകൾ താണ്ടി എക്സ്പ്രസ്സും എത്തിയിരിക്കുന്നത്.

‘ഒരു വപുസ്സു ഞങ്ങൾക്കൊരു മനസ്സു ഞങ്ങൾ-
 കൊരു വചസ്സു ഞങ്ങൾക്കൊരുതരം വിചാരം
 അവിലരും വരുന്നു കപ്പലിൽ കരേറി
 അന്തർദ്ദിക്കയെന്ന ഭൂഖണ്ഡം കാണാൻ !’

എന്നുപാടാൻ തോന്നി.

ഞങ്ങളുടെ നമ്പർ വിളിക്കാൻ കുറച്ചുസമയമെടുക്കുമെന്ന് മനസ്സിലായി. നമ്പർ 6-നെ വിളിച്ചിട്ടേയുള്ളൂ. ഞാനും കവിതയും റോസമ്മച്ചേച്ചിയും കൂടി വാഷ്റുമിൽ പോയിട്ടുവന്നു. വാഷ്റും വളരെ വൃത്തിയായി സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. വാഷ്റുമിന്റെ വാതിലുകളിൽ കപ്പൽ യാത്ര നടത്തുന്ന രാജ്യങ്ങളിലെ സുന്ദരദൃശ്യങ്ങൾ, യാത്രക്കാരെ കൊതിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

Celebrity Cruise ഞങ്ങളുടെ സ്വന്തം കപ്പൽ !

‘നമ്പർ 26 !’ എന്ന വിളി വന്നപ്പോൾ ഞാനും ജയകുമാറും കൗണ്ടറിലേക്ക് നടന്നു. അവർ ഞങ്ങളുടെ ബോർഡിംഗ് പാസ്സ് നോക്കി; പാസ് പോർട്ട്, വിസ എന്നിവയൊക്കെ പരിശോധിക്കുന്ന കൗണ്ടറിലേക്ക് കടത്തിവിട്ടു.

അവിടെ എത്തിയപ്പോൾ ഒരു സംഭവമുണ്ടായി. ടോമിന്റെ അച്ഛന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ ശ്രീ. ജോസും ലാലമ്മയും ഗൾഫിൽ നിന്നും ഡൽഹിയിലേക്ക് വിസ ഇന്റർവ്യൂവിന് പോകാതെ ഇലക്ട്രോണിക് വിസ സംഘടിപ്പിച്ചവരാണ്. DP Worldന്റെ Immigration ലെത്തിയപ്പോൾ അവരെ അവിടത്തെ ഉദ്യോഗസ്ഥർ തടഞ്ഞുനിർത്തി. ബാങ്കിൽ സ്വർണ്ണം പണയം വെച്ച് ലോണെടുക്കാറുണ്ടല്ലോ. അതുപോലെ U.S. Visa കാണിച്ചിട്ടാണ് അവർ electronic visa നേടിയത്. US Visa സ്റ്റാമ്പ് ചെയ്ത പാസ് പോർട്ട് (പഴയത്) എടുക്കാൻ മറക്കുകയും ചെയ്തു. നിജേയും ടോമും കെഞ്ചിപ്പറഞ്ഞിട്ടും അവർ പെർമിഷൻ കൊടുത്തില്ല. ഞങ്ങൾ ഇന്നലെ രാത്രി തങ്ങിയ ഹോട്ടൽ Grand Brizoയിൽ അവർക്ക് താമസിക്കാൻ ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തു. അവരുടെ യു. എസ്. വിസയുള്ള പാസ് പോർട്ട് ഇവിടെ എത്തിച്ച്, ജനുവരി 23-ാം തീയതി കപ്പൽ ഉഷ്ഠായയിൽ എത്തുമ്പോൾ അവരേയും ഞങ്ങളോടൊപ്പം കൂട്ടാം എന്ന് ധാരണയായി. തോമസ് അങ്കിലും കുടുംബവും എപ്പോഴും പ്രസന്നരായിട്ടാണ് നടക്കാറ്. പക്ഷെ ഈ സംഭവത്തോടെ എല്ലാവരും - ഞങ്ങളും - മൂഡ് ഓഫ് ആയി. അവരുടെ ലഗ്ഗേജ് - ഹാൻഡ് ബാഗേജ് ഒഴികെ എല്ലാം കപ്പലിൽ കയറ്റാൻ കൊണ്ടു പോവുകയും ചെയ്തു എന്നറിഞ്ഞ് ടോമും കൂട്ടരും ഒന്നുകൂടി വിഷണ്ണരായി.

ഇമ്മിഗ്രേഷൻ ക്ലിയറൻസ് കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞ് ഞങ്ങളെ അവർ കപ്പലിനടുത്തെത്തിക്കാനുള്ള ബസ്സിലേക്ക് നയിച്ചു. ബസ് ടെർമിനലിൽ

പോകുന്ന വഴിയ്ക്ക് 'സെലിബ്രിറ്റി എക്സിപ്സ്' എന്ന കപ്പലിന്റെ വലിയൊരു ചിത്രം ഫ്രെയിമിൽ ഘടിപ്പിച്ചു വെച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, നമുക്ക് വേണമെങ്കിൽ, ഫോട്ടോയെടുക്കാം. മിക്കവാറും എല്ലാവരും - ഞങ്ങളും - ഫോട്ടോയെടുപ്പിച്ചു. 'To the ship' എന്നെഴുതിയ വഴിയിലൂടെ പോയപ്പോൾ ബസ്സ് ടെർമിനലിലെത്തി. രണ്ടു കമ്പാർട്ടുമെന്റുകൾ ഒരു വെസ്റ്റിബ്യൂൾ വഴി ഘടിപ്പിച്ച ലോഫ്ജോർ എ. സി. വാഹനമായിരുന്നു അത്. ധാരാളം യാത്രക്കാർ - വൃദ്ധരും, പൊണ്ണത്തടിയിന്മാരും - വീൽ ചെയർ ഉപയോഗിക്കുന്നവരായിരുന്നു. വീൽ ചെയറുകാരെ കയറ്റാൻ റാമ്പ് ഘടിപ്പിച്ചു. ബസ്സിനകത്ത് വീൽ ചെയറുകൾ നിർത്താൻ സൗകര്യമുണ്ടായിരുന്നു. Super Bajo Articulado (ഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ട ബസ്സ് എന്നായിരിക്കാം അർത്ഥം) എന്നാണ് ഇരുട്ട ബസ്സിന്റെ പേര്.

ബസ്സിൽ കയറിയപ്പോൾ സുനിലും സിസിലിയും എന്റെ യടുത്ത സീറ്റിലെത്തി. "നിങ്ങളുടെ 'പ്രാർത്ഥന'യൊക്കെ എങ്ങനെയിരുന്നു ?" എന്ന് ഞാൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ സിസിലി പറഞ്ഞു - "പ്രാർത്ഥനയൊക്കെ കൊള്ളാം. പക്ഷെ അതുകഴിഞ്ഞ് പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ വലിയൊരു പക്ഷി എന്റെ ശരീരത്തിലും വസ്ത്രത്തിലുമൊക്കെ കാഷ്ഠിച്ചു."

"അയ്യോ, എന്നിട്ട് സിസിലി എന്തുചെയ്തു ?"

"ഞാൻ വാഷ് റൂമിലേക്കോടി. സുനിലിനോട് ഏതെങ്കിലും ഷോപ്പിന് ഒരു ടീ-ഷർട്ടും വാങ്ങിയേച്ചുവരാൻ പറഞ്ഞു. കുറേസമയം വേണ്ടിവന്നു തല കഴുകാൻ. പലതവണ കഴുകിട്ടാ നാറ്റം പോയത്. അപ്പോഴേക്കും സുനിൽ ടീ-ഷർട്ടുമായെത്തി. അതാ ഞാനിപ്പോ ഇട്ടേക്കുന്നേ. അഴുകായ ടോപ്പ് ചവറ്റുകൊട്ടേലിട്ടു."

ഇങ്ങനത്തെ സംഭവങ്ങളൊക്കെ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും ഞങ്ങൾ തുവെള്ളയും നീലയും നിറങ്ങളുള്ള വലിയൊരു കപ്പലിനടുത്തെത്തി. ഇനി പതിനാലു ദിവസം ഞങ്ങൾ യാത്രചെയ്യാൻ പോകുന്ന, ഞങ്ങളെ അന്റാർട്ടിക്ക എന്ന ദക്ഷിണധ്രുവത്തിലെ ഭൂഖണ്ഡത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്ന ആഡംബരക്കപ്പൽ ! കപ്പൽ ജീവനക്കാർ ഞങ്ങളെ ഓറഞ്ച് വാട്ടർ, പൈനാപ്പിൾ വാട്ടർ എന്നീ തണുപ്പിച്ച പാനീയങ്ങൾ നൽകി സ്വാഗതം ചെയ്തു. ഞങ്ങൾ ആഹ്ലാദം തീര തല്ലുന്ന മനസ്സോടെ, തുറമുഖത്തെ കുഞ്ഞൊളങ്ങളോട് സല്ലപിച്ച് വിശ്രമിക്കുന്ന കപ്പലിന്റെ ഗാങ്ങ്വേയിലേക്ക് വലതുകാൽ വച്ച് കയറി; ഈശ്വരാ ദൈറ്റാനിക്കിന്റെ ഗതി വരുത്തല്ലേ എന്ന ചെറുപ്രാർത്ഥന യോടെ!

സെലിബ്രിറ്റി എക്സിപ്സ്

അതിസുന്ദരമായ, ഒഴുകുന്ന ഒരു ഫൈവ് സ്റ്റാർ കപ്പലായിരുന്നു സെലിബ്രിറ്റി എക്സിപ്സ്. 17 ഡെക്കുകൾ, 15-ാം നിലയിൽ അര ഏക്കറോളം

വിസ്തീർണ്ണമുള്ള പുൽത്തകിടി, ഫുട്ബോൾ - ബാസ്ക്കറ്റ് ബോൾ കോർട്ട്, ടേബിൾ ടെന്നീസ് കോർട്ട്, പത്ത് ഭക്ഷണശാലകൾ, എക്സിപ്സ് തിയേറ്റർ, ഫോട്ടോ സ്റ്റുഡിയോ, പലതരം ഗിഫ്റ്റുകളുടെ വിൽപ്പനശാലകൾ, ബാറുകൾ, മിനി ഹോസ്പിറ്റൽ എന്നുവേണ്ട, ഒരു ചെറിയ സിറ്റിയിൽ വേണ്ടുന്നതെല്ലാം ഈ കപ്പലിലുണ്ടായിരുന്നു. ആറാമത്തെ ഡെക്കിൽ, അടിയന്തിര ഘട്ടങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കാൻ ഹെലിപാഡും!

ആറാമത്തെ ഡെക്കിലായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ ഫാമിലി ഓഷ്യൻ വ്യൂ സ്റ്റേറ്റ് റൂം. റൂമിനകത്തുകയറിയ ഞങ്ങൾ അമ്പരന്നുപോയി. One bedroom flat with balcony എന്നുവേണമെങ്കിൽ വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന റൂം - അല്ല, അപ്പാർട്ട്മെന്റ്. ഡബിൾ കോട്ട്, ടി.വി. ഫ്രിഡ്ജ്, സാധനങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കാൻ വാർഡ് റോബ്, ചെറിയ cupboards, attached bathroom, അതിനകത്ത് ഷവർ ഏരിയ, ബാത്ത്റൂമിനകത്തും സാധനങ്ങൾ (toiletries) സൂക്ഷിക്കാൻ cupboards, 24 മണിക്കൂറും ബാത്ത്റൂമിലെ എല്ലാ ടാപ്പുകളിലും ചൂടുവെള്ളം, ബാൽക്കണി, ബാൽക്കണിയിൽ വട്ടമേശയും, കസേരകളും എല്ലാം വളരെ വളരെ സുപ്പർ !

ഞങ്ങളുടെ റൂം നമ്പർ 6289. ഇമ്മിഗ്രേഷൻ കഴിഞ്ഞ ഉടനെ ഞങ്ങൾക്ക് 'സീപാസ്സ്' എന്ന ഇലക്ട്രോണിക് കാർഡ് തന്നിരുന്നു. ജയകുമാറിന്റെ ക്രെഡിറ്റ് കാർഡ് നമ്പറുമായി അതിലൊരേണ്ണം ലിങ്ക് ചെയ്തു. ഇനി കപ്പലിൽ എന്തെങ്കിലും സാധനങ്ങൾ വാങ്ങിച്ചാലും Cash ആയിട്ട് കൊടുക്കേണ്ടതില്ല. സീപാസ്സ് ഉപയോഗിച്ചാണ് മുറിയുടെ വാതിൽ തുറക്കേണ്ടത്.

മുറിയിലെ PA system വഴി അനുൺസ്മെന്റ് വന്നു. കൂതും 5 മണിക്ക് 6th deckലുള്ളവർ 5th deck ലെ ഒരു ഹാളിൽ എത്തിച്ചേരണമെന്നും, ഈ മീറ്റിംഗിൽ എല്ലാവരും നിർബന്ധമായും പങ്കെടുക്കണമെന്നു മായിരുന്നു അറിയിപ്പ്.

ഞങ്ങൾ ഒരുനില താഴെയിറങ്ങി 5th deck ലെത്തി. ലൈഫ് ജാക്കറ്റ് എങ്ങനെ അണിയണം, അടിയന്തിരഘട്ടത്തിൽ കപ്പലിൽ സൈറൺ മുഴക്കേണ്ടിവന്നാൽ, ആ സൈറൺ എങ്ങനെയിരിക്കും, എന്നൊക്കെയാണ് പ്രധാനമായും കാണിച്ചും കേൾപ്പിച്ചും തന്നത്. പതിവായി മരുന്നു കഴിക്കുന്നവർ, ചെറിയൊരു കിറ്റിൽ ഒരു സെറ്റ് ഗുളികകളും, (ബാക്കി എല്ലാവരും) ഒരു സെറ്റ് warm clothes ഉം പെട്ടെന്ന് കിട്ടത്തക്കവണ്ണം ഒരുക്കിവയ്ക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. പെട്ടെന്ന് കപ്പൽ വിട്ട് പോകേണ്ടിവന്നാൽ ഈ കിറ്റ് മാത്രമെടുത്ത് ജീവനക്കാർ നിർദ്ദേശിക്കുന്ന സ്ഥലത്ത് എത്തിച്ചേരണമെന്നും നിർദ്ദേശിച്ചു (അങ്ങനെ ഒരവസ്ഥ വരാതിരിക്കട്ടെ എന്ന് എല്ലാവരും മനസ്സിൽ കരുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു !)

മുറിയിലെത്തിയ ഉടനെ ലൈഫ് ജാക്കറ്റ് എവിടെയുണ്ടെന്ന് കണ്ടുപിടിച്ചു - കട്ടിലിനടിയിൽ, ഒരു മെറ്റൽ ബാസ്കറ്റിൽ !

വൈകീട്ട് 5.30ന് കപ്പൽ പോർട്ടിൽ നിന്നും പുറപ്പെടുന്നത് കാണാൻ ഞങ്ങൾ റൂമിന്റെ ബാൽക്കണിയിൽ പോയി നിന്നു. കൂത്യം 5.30ന് 'ബ്രോം' എന്ന് നീട്ടി സൈറൺ മുഴക്കിക്കൊണ്ട് കപ്പൽ മെല്ലെയിളകി. അടുത്ത മുറികളുടെ ബാൽക്കണിയിൽ നിന്നിരുന്ന പ്രകാശ്, ജോർജ്ജ്, നിജോ എന്നിവരൊക്കെ ഞങ്ങളെ കൈവീശിക്കാണിച്ചു. രണ്ട് ടഗ്ഗുകൾ കപ്പൽ ഭീമനെ ശരിയായ ദിശയിലേക്ക് തിരിച്ച് കടലിലെത്തിച്ചു. ടഗ്ഗുകളുടെ ജോലി കഴിഞ്ഞ്, അവ പോർട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചുപോകുന്ന കാഴ്ചയും ഞങ്ങൾ കണ്ടു. കടൽപക്ഷികൾ കുറേദൂരം കപ്പലിന് യാത്രാമൊഴി നൽകാനെന്ന പോലെ അനുഗമിച്ചു.

24 മണിക്കൂറും ചായ, കാപ്പി, ചൂടുവെള്ളം, തണുത്ത വെള്ളം എന്നിവ ലഭ്യമാകുന്ന, 14th ഡെക്കിലെ ഓഷ്യൻവ്യൂ കഫേയിൽ പോയി ചൂടുചായ കുടിച്ചു. ചൂടുവെള്ളം, കട്ടൻകാപ്പി (കഫീനുള്ളതും ഇല്ലാത്തതും) എന്നിവ ഡിസ്പെൻസറിൽ നിന്നും കപ്പിലേക്ക് പകർന്ന് പല രുചികളിലുള്ള ചായ സാക്ഷകളിൽ ഇഷ്ടമുള്ളത് തിരഞ്ഞെടുത്ത് പാലും പഞ്ചസാരയും ചേർത്തോ ചേർക്കാതെയോ കുടിക്കാം. ഓഷ്യൻ വ്യൂ കഫേ യിലെ ഇന്ത്യൻ സെക്ഷനിൽ രാത്രി ഭക്ഷണവും തയ്യാറായിരുന്നു. വെജ് പുലാവ്, രാജ് മ കറി, സലാഡ് എന്നിവയും, പഞ്ചസാര ചേർക്കാത്ത കേക്കും കഴിച്ച് ഞങ്ങൾ മുറിയിലെത്തി.

ഒന്ന് രണ്ട് നിമിഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വാതിലിൽ ആരോ തട്ടുന്നതുപോലെ തോന്നി. ഇന്ത്യൻ ലൂക്കുള്ള, ക്ലോസ്റ്റ് ക്രോപ്പ് ചെയ്ത, യൂണിഫോം ധാരിയായ ചെറുപ്പക്കാരൻ. 'സർ, ഞാൻ റെയ്മൺ, ഈ വിംഗിലെ സ്റ്റേറ്റ് റൂം അറ്റൻ്റ്. ഇനി 14 ദിവസവും ഞാനായിരിക്കും നിങ്ങളുടെ മുറി വൃത്തിയാക്കുക. നിങ്ങൾക്ക് എന്താവശ്യമുണ്ടെങ്കിലും എന്നോടു പറയാൻ മടിക്കരുത്. ഇതാ, കപ്പലിലെ നാളത്തെ പരിപാടികളുടെ ഡീറ്റേൽസ്' എന്നു പറഞ്ഞ് Celebrity Eclipse-ലെ ആദ്യത്തെ രണ്ടുദിവസങ്ങളിലെ ന്യൂസ് ലെറ്ററുകൾ തന്നു.

"റെയ്മൺ ഇന്ത്യക്കാരനാണോ ?" എന്നു ഞാൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ "അതേ മാഡം, ഞാൻ ഗോവക്കാരനാണ്" എന്നായിരുന്നു മറുപടി. പിന്നീട്, കാണുമ്പോഴെല്ലാം ഞാനും റെയ്മണും കൊങ്കണിയും ഇംഗ്ലീഷും ഇടകലർത്തി സംസാരിച്ചുതുടങ്ങി.

ഞങ്ങൾ മക്കളോടും ബന്ധുക്കളോടുമൊക്കെ (ഇപ്പോൾ ഉണർന്നിരിക്കുന്നവരോട്) സംസാരിച്ചു - ചിലർക്ക് സന്ദേശങ്ങൾ അയച്ചു. ഇന്ന് കപ്പൽ യാത്ര തുടങ്ങിയെന്നും, ഇനി ഇന്റർനെറ്റിന്റെ ലഭ്യത അനുസരിച്ച് മാത്രമേ മെസേജുകൾ അയയ്ക്കാനും ഫോൺ ചെയ്യാനും

സാധിക്കുകയുള്ളൂ എന്നും എടുത്തുപറഞ്ഞു. ഞങ്ങളുടെ ഫോൺ, സന്ദേശങ്ങൾ ഇവയൊന്നും ലഭിച്ചില്ലെന്നുവെച്ച് വിഷമിക്കരുത് - നെറ്റ് കണക്ഷൻ ഇല്ലാത്തതു കൊണ്ടാണ് എന്നുവിചാരിച്ച് സമാധാനമായി ഇരിക്കുക എന്ന് അമ്മയെ നേരത്തേ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു.

റെയ്മൺ തന്ന ന്യൂസ് ലെറ്റർ മറിച്ചുനോക്കി. ഡൈനിംഗ് റൂമുകൾ, പലതരം തീയറ്ററുകൾ ഇവയൊക്കെ ഏത് ഡെക്കിൽ, എത്ര മണിക്ക് എന്നെല്ലാം അതിൽ വിശദമായി എഴുതിയിരുന്നു. ഞങ്ങൾ പതിനാറാമത്തെ ഡെക്കിൽ പോയി സൂര്യൻ അസ്തമിക്കുന്നത് കണ്ടു. ആഴിയുടെ അപാരത, കാറ്റിന്റെ സീൽക്കാരം, തിരകളുടെ ഭംഗി, പറവകളുടെ സൗന്ദര്യം, കൊടിമരത്തിലെ പതാകകളുടെ ഗാംഭീര്യം എന്നിവ ആസ്വദിച്ചു. പിന്നെ മുറിയിലേക്ക് നടന്നു.

(തുടരും)

आशंसा पूर्वक

MANJUNATH TRADE LINKS

**Distributor
HINDUSTAN UNILEVER LTD.**

**TP 9/608H
Karady - Kudikkilmaram Bypass
THAMARASSERY - 673 573**

MOB : 98 95 65 25 45

आशंसा पूर्वक

LAKSHMI GROUP OF CONCERNS

LAKSHMI TRADING COMPANY

IOC Dealers
Fishing Harbour
Bey pore
Calicut - 673 015

LAKSHMI TRADING

IOC Dealers
Mini Bypass Road
Mankavu
P.O. Thiruvannur
Calicut - 673 029

Maritha Tex

13/73, A-3, A-7, A-8, 1st Floor
Venkatesh Bazar, Kammath Lane
Calicut - 673 001. Ph: 0495 2703949

Shop : 2703949, Resi: 2701910,
Cell 9847229148

Distributor For.....

Our Sister Concerns

METRO *Agencies* **CLASSIC AGENCIES**

Dr. Neha's
Skin Clinic

*Your skin reflects your overall health.
Take care of it.*

Dr. Neha Rao Mallya,
Consultant Dermatologist & Cosmetologist,
now available at the following new address for consultations

Dr Neha's Skin Clinic, 1st Floor, Sheraton Complex,
Near Chalapuram Canara Bank, P.V. Sami Road, Chalapuram, Calicut 673002

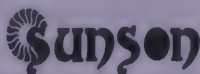
Services Offered

Acne/Acne Scar Treatment	Hair Loss/ Hair Fall Treatment	Mole Removal	Laser Treatment	Nail Surgery
Skin Allergy Treatment	Treatment for Pigmentation	Removal of Skin Tags Warts, DPNs, Corns	Chemical Peeling	

Avoid waiting. Get a prior appointment on 8881828048

Timings: 10 am to 1 pm
5.30 - 7 pm

സൺസൺ അവതരിപ്പിക്കുന്നു...

രോഗിന ചുർണ്ണം

Rasayanam & Vajeekaranam

അകാരണമായ ക്ഷീണവും ശരീരം മെലിച്ചിലും ശമിപ്പിക്കുന്നു.
ധാതുബലവും വാജീശക്തിയും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. സ്ത്രീകൾക്കും
പുരുഷന്മാർക്കും ഉപയോഗപ്രദം. ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങി 5
ദിവസംതൊട്ട് ഫലം ലഭിച്ചു തുടങ്ങുന്നു.

പ്രമുഖ ആയുർവ്വേദ/
ഇംഗ്ലീഷ് മരുന്ന്
ഷോപ്പുകളിൽ
അന്വേഷിക്കുക.

Shivaprasad S. Shenoy's

Sunson Herbal Products

Sunson Junction, Payanur - 670307,

Ph 04985- 202177 www.sunsonherbals.co.in

KOZHIOKODE: P Krishnan PH: 2720260, Thali PH: 2701653. Devi Pharma PH: 3042451, Prathyusha PH:
2722276, Sree Narayana Ayurvedics PH. 4022143, VADAKARA: Vishnu Agencies PH. 9847289736

സൺസൺ - പരമ്പരത യുഗങ്ങളുടെ ആധുനിക രീതി

सारस्वत वाणी

33

2022 ഡിസംബർ

“അതി സർവത്ര വർജയേത് ”

പത്മജ്

യജ്ഞഭൂവെന്ന് പുകൾപെറ്റ ഭാരതത്തിൽ നാമിന്ന് സർവത്ര കാണുന്നത് നിരങ്കുശമായ സ്വാർത്ഥചിന്തയാണ്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ “ത്യാഗത്തിലൂടെ മാത്രമെ അമരത്വം കൈവരിക്കാനാകൂ” എന്ന നമ്മുടെ പൂർവീകർ നൽകിയ പാഠം നാം പാടെ വിസ്മരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു വേണം പറയാൻ. ഭൗതികതയിൽ അധിഷ്ഠിതമായ സുഖഭോഗങ്ങൾ തന്നെയാണ് ജീവിതത്തിന്റെ ആത്യന്തികലക്ഷ്യം എന്ന പാശ്ചാത്യ ചിന്തയാണ് ഫലത്തിൽ നമ്മളെയും നയിക്കുന്നത് എന്നതാണ് മറ്റൊരു യാഥാർത്ഥ്യം. ഈ കാരണത്താൽ നമ്മുടെ മതവിശ്വാസം, ആരാധനാലയങ്ങൾ എന്നിവയെപ്പോലും നാം കമ്പോളവൽക്കരിച്ചിരിക്കുന്നു. അമിതമായ ഭൗതികചിന്തയുടെ ഉപജന്യഫലമാണ് സ്വാർത്ഥം. നമ്മുടെ അമിതമായ ഭൗതികതൃഷ്ണയുടെ ഫലമായി പ്രകൃതിനാശം സംഭവിക്കുകയും അത് കാലാവസ്ഥാവ്യതിയാനത്തിലേക്ക് നയിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അടുത്തയിടെ “കാലാവസ്ഥാ വ്യതിയാനവും കേരളവും” എന്ന വിഷയത്തെ പുരസ്കരിച്ച് നടന്ന സെമിനാറിൽ പങ്കെടുത്ത വിദഗ്ധരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ സി. ഇ.2045 ആവുമ്പോഴേക്ക് കേരളത്തിന്റെ കാർഷിക വ്യവസ്ഥയിൽ തന്നെ ഗണ്യമായ മാറ്റം ആവശ്യമായി വരും. അത്രമാത്രം ഗുരുതരമാണ് കാലാവസ്ഥാ വ്യതിയാനം ഉയർത്തുന്ന ഭീഷണി. ഇത്തരം ഭീഷണമായ സാഹചര്യത്തിലും നാം പാശ്ചാത്യമാതൃകയിലുള്ള വികസനമാണ് സ്വപ്നം കാണുന്നത്. ഉപഭോഗത്തിലധിഷ്ഠിതമായ പാശ്ചാത്യജീവിതശൈലിയാണ് ഇന്ന് നാം നേരിടുന്ന പരിസ്ഥിതി പ്രശ്നങ്ങൾക്കും പ്രകൃതിനാശത്തിനും മുഖ്യകാരണമെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം നാം സൗകര്യപൂർവ്വം മറക്കുന്നു.

പണ്ട് കാലങ്ങളിൽ പാശ്ചാത്യ ജനതയുൾപ്പെടെ ദാരിദ്ര്യത്താലും ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളുടെ ദൗർലഭ്യത്താലും അകാലമൃത്യുവിന് ഇരയായിരുന്നുവെങ്കിൽ, ഇപ്പോൾ അവനുഭവിക്കുന്ന സമ്പന്നതയും ഭക്ഷ്യവസ്തുക്കളുടെ ആധികൃതവും കാരണം ആവശ്യത്തിലധികം ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നുവെന്നതിനാൽ പണ്ട് കാലത്തെ അപേക്ഷിച്ച് അവരുടെ മരണനിരക്ക് കൂടുതലാണെന്നാണ് പഠനങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നത്. അതായത്, ഭക്ഷണത്തിന്റെ അഭാവമെന്ന പോലെ തന്നെ ഭക്ഷണത്തിന്റെ ആധികൃതവും ആപൽക്കരമാണെന്നതിലേക്കാണ് ഇത് വിരൽചൂണ്ടുന്നത്.. ഇവിടെയാണ് “ അതി സർവത്ര വർജയേത് ” എന്ന ചാണക്യനീതിയിലെ ഉക്തി പ്രസക്തമാകുന്നത്. ഏതുകാര്യത്തിലും മിതത്വം പാലിക്കണമെന്നാണ് ചാണക്യൻ പറഞ്ഞതിന്റെ പൊരുൾ. ‘അധികമായാൽ അമൃതം വിഷം’ എന്ന ചൊല്ലുതന്നെ മലയാളത്തിലുണ്ടല്ലോ! വസ്തു നല്ലതാണെങ്കിൽപോലും ക്രമത്തിലധികമായാൽ ദോഷം ചെയ്യുമെന്നർത്ഥം!

ഇതു സംബന്ധിക്കുന്ന ഒരു സംഭവവിവരണം അദ്ധ്യാത്മിക മാസികയായ വേദാന്തകേസരിയിൽ(നവംബർ 2022 ലക്കം) വായിക്കാനിടയായി.

Healthy Habit Vs Ambitious Marketing എന്ന ശീർഷകത്തിൽ രാമസുബ്രഹ്മണ്യൻ ഒ.ബി. എഴുതിയ ലേഖനത്തിലെ വിവരണം ഇപ്രകാരമായിരുന്നു: “ഇളംചുടുള്ള ഒരു ഞായറാഴ്ച ഉച്ചതിരിഞ്ഞ് ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ വിനോദസഞ്ചാര നഗരത്തിലെ സ്വാസ്ഥ്യപ്രദമായ ഭക്ഷണം ലഭിക്കുന്ന ഒരു ലഘുഭക്ഷണശാലയിൽ ഞങ്ങൾ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. അവിടെ നിന്നു കഴിച്ച സസ്യഔഷധങ്ങൾ ചേർത്തുണ്ടാക്കിയ ചായ ഞങ്ങൾക്ക് വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. ‘ഈ സസ്യഔഷധങ്ങൾ കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ചായ വളരെ നന്നായിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങൾക്ക് ഓരോ കപ്പ് കുടി തരൂ’. ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു.”

“ക്ഷമിക്കണം സാർ, നിങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ ചായ നൽകാൻ എനിക്കു നിർവാഹമില്ല. സസ്യഔഷധങ്ങൾ ചേർത്തുണ്ടാക്കിയ ഈ ചായ ഒരു കപ്പിൽ കൂടുതൽ കഴിക്കരുത്. കാരണം, അത് നിങ്ങളുടെ ശരീരത്തിന് ഹാനികരമായേക്കാം. നിങ്ങൾക്ക് വേണമെങ്കിൽ സസ്യഔഷധങ്ങൾ ചേർത്തുണ്ടാക്കിയ മറ്റൊരുസാധനം തരാം. എന്നാൽ എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ നിങ്ങൾ മറ്റൊന്നും ഇപ്പോൾ കഴിക്കാതിരിക്കുകയും കഴിച്ചു കഴിഞ്ഞ ചായയുടെ ഔഷധഗുണം പൂർണ്ണമായും സ്വാംശീകരിക്കുവാൻ ശരീരത്തെ അനുവദിക്കുകയും വേണം.” കടയുടമയായ ഒരു സ്ത്രീ പറഞ്ഞു.

ഇപ്പോൾ എങ്ങിനെയെങ്കിലും പണം സമ്പാദിക്കാനുള്ള തരയാണ് നമുക്ക് ചുറ്റും കാണാനുള്ളത്. അങ്ങിനെ ചിന്തിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ആ വനിതക്കും തന്റെ ഉപഭോക്താക്കളുടെ ഇംഗിതത്തിനു വഴങ്ങി അവർക്ക് വീണ്ടും ചായ നൽകാമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു വശത്ത് സമൂഹത്തോടുള്ള തന്റെ കടമ, മറുവശത്ത് ലാഭം മാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കുന്ന കച്ചവടക്കണ്ണ് - ഇവയിൽ ഏത് സ്വീകരിക്കണം എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രശ്നം. അവർ തെരഞ്ഞെടുത്തതാവട്ടെ, സമൂഹത്തോടുള്ള തന്റെ കർത്തവ്യം നിറവേറ്റുക എന്ന ദൗത്യം. ഇത്തരം ചിന്ത നമ്മുടെ സമൂഹത്തിൽ വ്യാപകമായി വളർന്നു വന്നാൽ ഇന്ന് നാം നേരിടുന്ന ബഹുമുഖ പ്രശ്നങ്ങളും പ്രതിസന്ധികളും വലിയൊരളവോളം പരിഹരിക്കപ്പെടും എന്നതാണ് വസ്തുത.

സ്വച്ഛമായ വാർദ്ധക്യം

ശിവമണി വാസുദേവൻ

വയോധികനെന്നതിനാൽ ആരെങ്കിലും എന്നെ ആദരിക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് വെറുപ്പാണ് അനുഭവപ്പെടുക. 70 വയസ്സ് പിന്നിട്ട ഞാൻ വൃദ്ധൻ ആണെന്നത് ഞാനും അംഗീകരിക്കുന്നു. ചായംപുശി കറുപ്പിക്കാത്തതു കൊണ്ട് എന്റെ മുടി തുവെള്ള നിറമാണ്. എന്റെ മരണം വരെ അത് അങ്ങനെയെന്നെ ആയിരിക്കുകയും ചെയ്യും(മരിക്കാൻ സമയം ആയില്ലേ എന്ന് ചിലരെങ്കിലുംചോദിച്ചേക്കാം). എന്റെ കണ്ണുകളിലെ കുമ്പസാരം വിജയിക്കാനുള്ള അദമ്യമായ അഭിലാഷവും ഇപ്പോഴും എന്നിൽ നഷ്ടപ്പെടാതെ സജീവമായി നിലനിൽക്കുന്നു. വൃദ്ധനാണെന്ന പേരിൽ മുൻഗണനാപരമായ പെരുമാറ്റം ആരെങ്കിലും എന്നോട് കാഴ്ചവെക്കുന്നതിനെ ഞാൻ വെറുക്കുന്നു.

അടുത്തയിടെ ചെന്നൈയിൽ ആശ്ശിരക്കുള്ള ഒരു ബസ്സിൽ ഞാൻ കയറിയപ്പോൾ 40 വയസ്സ് പ്രായം തോന്നിക്കുന്ന ഒരു വ്യക്തി താൻ ഇരിക്കുന്ന സീറ്റ് എനിക്ക് നൽകാൻ വേണ്ടി എഴുന്നേറ്റു. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന് നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് വണക്കത്തോടെ പറഞ്ഞു: “എനിക്ക് ഇറങ്ങാനുള്ള സ്ഥലം വരെ നിന്നുകൊണ്ട് യാത്ര ചെയ്യാൻ എനിക്ക് ബുദ്ധിമുട്ടില്ല.” ഞാൻ പറഞ്ഞത് വകവെക്കാതെ എന്നെ ആ സീറ്റിൽ ഇരുത്താത്തതിന് മറ്റുള്ളവർ അദ്ദേഹത്തെ പൂർണ്ണത്തോടെ നോക്കുന്നത് കണ്ടപ്പോൾ എനിക്ക് കുറ്റബോധം തോന്നി!

മറ്റൊരവസരത്തിൽ, വിമാനത്താവളത്തിൽ ബോർഡിംഗ് കവാടത്തിൽ നിന്ന് യാത്രക്കാരെ വിമാനം വരെ കൊണ്ടുപോകുന്ന ആളുകൾ തിങ്ങിനിറഞ്ഞ ബസ്സിൽ നിൽക്കുകയായിരുന്ന എനിക്കുവേണ്ടി ഒരു യുവാവ് അദ്ദേഹം ഇരുന്ന സീറ്റ് നൽകാനായി എഴുന്നേറ്റപ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞു. “അങ്ങ് ബുദ്ധിമുട്ടണമെന്നില്ല. വിമാനത്തിന് അടുത്തെത്തുന്നതുവരെ നിന്ന് യാത്രചെയ്യാൻ എനിക്ക് പ്രയാസമില്ല.” ഇതുകേട്ട ചുറ്റുമുണ്ടായിരുന്നവർ ചിരിച്ചു. ഇപ്രകാരം യാത്രക്കാരുടെ പിരിമുറുക്കം ലഘൂകരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതിൽ എനിക്ക് അഭിമാനം തോന്നി. എന്നാൽ എന്റെ വിജയഭാവം നൈമിഷികമായി പരിണമിച്ചു. അടുത്തിരിക്കുന്ന എനിക്കാൾ പ്രായം കുറഞ്ഞ ഒരു വൃദ്ധ അവരുടെ മടിയിൽ വെച്ചിരുന്ന രണ്ട് ബാഗുകളിൽ ഒന്ന് ക്ഷമാപണഭാവത്തോടെ എന്റെ കൈയിൽ തന്നു. ബാഗ് നിലത്ത് വെക്കാൻ ഇടമില്ലാത്തതിനാൽ അത് തൂക്കിപ്പിടിച്ചുനിന്ന ഞാൻ കനമേറിയ ആ ബാഗ് പിന്നീട് ചുമന്നുകൊണ്ടുപോയി വിമാനത്തിൽ അവരുടെ ഇരിപ്പിടത്തിന്റെ മുകളിലെ കാബിനിൽ വെച്ചുകൊടുക്കേണ്ടി വരികയും ചെയ്തു!

പിന്നീടൊരിക്കൽ റെയിൽവേസ്റ്റേഷനിൽ ടിക്കറ്റ് കൗണ്ടറിന്റെ മുന്നിലുള്ള ക്യൂവിൽ ഊഴം കാത്തുനിൽക്കുകയായിരുന്ന എന്റെ മുന്നിൽ

നിൽക്കുന്ന യുവാവ് എന്നോടു പറഞ്ഞു: “സർ, അങ്ങ് നേരിട്ട് ടിക്കറ്റ് നൽകുന്ന ജനാലക്കടുത്ത് പോയി ടിക്കറ്റ് വാങ്ങിയാൽ ആരും തടസ്സം പറയില്ല; അങ്ങ് പ്രായമുള്ള ആളല്ലേ!” “അതു സാരമില്ല” ഞാൻ എന്റെ ഊഴം കാത്ത് നിന്നോളാം” ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ആ യുവാവ് തന്റെ ഉള്ളിലിരിപ്പ് വ്യക്തമാക്കി: “താങ്കൾ ക്യൂവിൽ നിൽക്കാതെ നേരിട്ട് അവിടെ പോയി ടിക്കറ്റ് വാങ്ങിയിരുന്നെങ്കിൽ അതോടൊപ്പം എന്റെ ടിക്കറ്റും അങ്ങയെക്കൊണ്ട് വാങ്ങിക്കാമെന്നായിരുന്നു ഞാൻ കരുതിയത്!”

എനിക്ക് അത്ഭുതം തോന്നി! ഇതെന്തൊരു മാനസികാവസ്ഥയാണ്! അയാളുടെ ടിക്കറ്റ് വാങ്ങാൻ ഇടയാക്കാതിരുന്നതിന് ഞാൻ ദൈവത്തോട് നന്ദി പറഞ്ഞു. ഒരുപക്ഷേ, ഞാൻ അയാളുടെ ടിക്കറ്റ് വാങ്ങിയെന്നെങ്കിൽ അത് അയാളുടെ വീട്ടിലേക്കെണമെന്ന് പറയുമായിരുന്നില്ലെന്ന് ആരു കണ്ടു !

മുതിർന്നവരോടുള്ള ആളുകളുടെ പെരുമാറ്റം ചിലപ്പോൾ വിചിത്രമാണ്. സന്തോഷം എന്നതുപോലെ പ്രായവും ഒരു മനോഭാവം മാത്രമാണെന്നതിൽ സംശയമില്ല. അതേസമയം, വാർദ്ധക്യം ഒരു യാഥാർത്ഥ്യം കൂടിയാണ്. അതിനെ യഥേഷ്ടം ചൂഷണം ചെയ്യാൻ പാടില്ല. വിശിഷ്ടാ, വാർദ്ധക്യത്തിൽ എത്തിനിൽക്കുന്ന ജീവിതസായാഹ്നത്തിൽ സ്വന്തം ജീവിതം സുരക്ഷിതമായി മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുപോകാൻ ആവശ്യമായ മാന്യമായി ജീവിക്കാൻ ഉപാധികളില്ലാത്ത, ഹതഭാഗ്യരായവർക്ക് സാമ്പത്തിക സഹായം നൽകാനുള്ള ആർദ്രത കാണിക്കാത്ത ഒരു രാജ്യത്ത്, വൃദ്ധന്മാർക്ക് എപ്പോഴും ആവശ്യം വഴിവിട്ട ആദരവിന്റെ സ്ഥാനത്ത് ആ അവസ്ഥയിൽ അവരനുഭവിക്കേണ്ടി വരുന്ന ക്ലേശങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ആശ്വാസമാണ്!

(കടപ്പാട്: ദി ഹിന്ദു മാഗസിൻ നവമ്പർ 13, 2022)

कवयत्री सुशीला त्रिविक्रम भट - एक उडगास

- एन. बालकृष्ण मल्ल्या

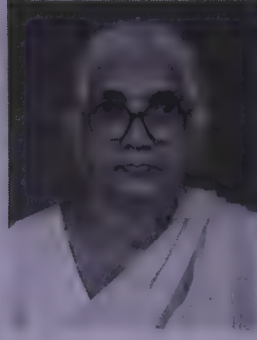
भाशेच्या अस्तित्वा खातीर झूजल्लेली एक महान व्यक्तीत्व आसा सुशीला त्रिविक्रम भट ही कवयत्री. केरळचे जावो ना जाल्यार कर्नाटक वा गोंयचे जावो एक तरान सगळे कोंकणी संस्थोय जावनु निरंतर सम्पर्क आसून दिसा २४ घंटे अनि वर्सा ३६५ दीसय कोंकणी आनी इतर समाजीक प्रवर्तनान्तु सेवा तात्पर्य दकोवनु आयिल्ली सुशीला भट आमकां सोडून वोचून डिसेंबर ३ तारिकेक एक वर्ष जाता.

कोंकण्यांगेले आचार, विचार, गीत, लोकगीत हाजे पासून कोणाकय, ते केरळांतुले जावो भायरचे जावो जनांक कसलीय तरी जाणवीकाय जाय जाल्यार ते पयलींच सोदतालीं कोच्चींतुली सगटांक परिचित आशिल्ली सुशीलक्का, सुशीला भट्टिणायि अशीं नांवार ओळखोवपी सुशीला टी. भट्ट हांका. मात्र न्हय, कोंकणी बरोवप्या पासून, जाय जाल्यार कोंकणी जनांली वंशावली भित्तेरी सांगून मनांत करनु दिवंचाक आशिल्लें तिगेले ते जाणविकाय सम्पन्न भाषेकच एक मूलधन आशिल्ले.

कोंकणी हरिकथा रंगांतु पयलीची महिळा ती आशिल्ली. कोंकणीचे कला, साहित्य, संस्कार, खाण, पालन-पोषण, प्रचार अशी सकळें विभागांतूय तीगेले जावनु तन-मन-धन सहकरण आनि प्रोत्साहन ती दिताली. समाज सेवा रंगांतूय तिगेले प्रवर्तन विसरूक जायना. साहित्य

अकादेमी पुरस्कार पर्यंत मेळूक योग्यताय आशिल्ली जाल्यारीयि, मान-सम्मान, पुरस्कार इत्यादिचेर काय मोहु नात्तिलें ती, तिगेले प्रवर्तन "कर्मण्येवाधिकारस्ते.." म्हळेल्यावरी मोगान करताली. देहास्वास्थ्य लेकांत काडूनत्तिलें आखेर पर्यंत हासचे मुखान, संतोषान सजीव प्रवर्तनांत कर्म निरत आशिल्ली त्या सुशीला बायेलो उडगासु सदा सगटांक आसतोलो.

कोंकणी भासे साहित्याचे कथा, कविता, लेखन, प्रबन्ध, नाटक, बाल साहित्य, लोकगीत, पाचक, हरिकथा इत्यादी अनेक शाखेंचेर सक्रिय साहित्य रचना करून येवंची लेखिका आसली ती. जल्यार सोळा - सत्तेरा वर्षांक थोडे

पारिवारीक प्रतिकूल साहचर्यान तिका त्या रंगांत थाकून स्वल्प दूर राबका पडलें. जल्यारीय त्या वर्षांतूय अपूर्व जावनु पुणी ती साहित्य सृष्टी करून येताली.

गोश्री कला-केन्द्र संस्थे खाला "अष्टपदी", "रघुनाथ महापात्र", "अन्यथा चिन्तितं कार्यं", "सुक्ती अनीक भरती" इत्यादी कोंकणी नाटकां, "सती सुकन्या", "वोळारु", "गणपतीलो लड्डु" इत्यादी नृत्य नाटिकां, "भक्त विठळ दास", "मनकोजी बोधला", "साधु शंकर दास" इत्यादी कोंकणी हरिकथा अवतरण करून कलारंगांतूय आनी "अज्जेलीं वोक्कदां", "साळग्राम"(काणीयां संग्रह), "कोंकणी पाचक सहायि" (मलयाळम - २ आवृत्ति), "कोंकणी पाचक पञ्चकं (मलयाळम - ५ पुस्तकां) अशी पुस्तकां बरवूनूय, "एदेच कोंकणी लोकगीत" पुस्तकाचें संपादन करून साहित्य रांगान्तूय बाय सुशीला भट हीणे योगदान दिल्लें आसा.

प्रमुख कोंकणी संस्थेत तिका अंगत्व आसून घेवनु कोंकणी रंगान्तु पुनः प्रवेश घेताना कोंकणी केन्द्र - गोश्रीपुर संस्थेचे उपाध्यक्ष पदार आसून तीणे म्हस्त काम केलें. प्रतिवर्ष 'कोंकणी सप्ताह', प्रतिमास कोंकणी कवी संगमं (४२ म्हन्यो), संस्थेचे वाटेन १५ पुस्तकां छापूक सगट तिगेली प्रबल इच्छाशक्ति आसली आनी प्रचोदन, निरीक्षण बी आसलें.

गेले वरसा तिजे निधन हेतु कोंकणी मळार एक चलित ग्रन्थशाला ना जाली. कोंकणी मळार तिगेलो जागो आतांय रितो पडला.

तिजे पवित्र स्मरणांचे मुखार हांव नम्रपणान नमन करतां.

മൊഴിയടയാളങ്ങൾ

ജീവിതം സ്വപ്നസമാനം
മരണം യാഥാർത്ഥ്യവും

ശിവപ്രസാദ് എസ്.ഷേണായി

നഗരപരിസരത്തുള്ള ഷോപ്പിങ്ങ് കോംപ്ലക്സിലെ സെക്യൂരിറ്റി യായ ആ 48കാരൻ അന്നും പതിവുപോലെ നൈറ്റ് ഡ്യൂട്ടിക്കെത്തി. രാത്രിയിൽ പരിചയക്കാരോട് കുശലങ്ങൾ പറഞ്ഞും പത്രം വായിച്ചും സമയം തള്ളിനീക്കിയ അയാൾ കസേരയിൽ ഇരുന്ന് ഉറങ്ങി. രാവിലെ അതുവഴി പോകുന്നവർ കാണുന്നുണ്ട്. കസേരയിലിരുന്ന് ഉറങ്ങുന്ന സെക്യൂരിറ്റിക്കാരനെ ആരും കാര്യമാക്കിയില്ല. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ യാഥാർത്ഥ്യം തിരിച്ചറിയുകയാണ്. ഇരുന്ന ഇരുപ്പിൽ അയാൾ മരിച്ചിരിക്കുന്നു. സുഖമരണമെന്ന് പറയാം.

മരണപ്പെട്ടയാൾക്ക് പലതും ചെയ്യാൻ ബാക്കിയുണ്ടാകാം. ആഗ്രഹങ്ങൾ, സ്വപ്നങ്ങൾ, പ്രതീക്ഷകൾ, അതൊക്കെ ശേഷിപ്പിച്ച് അല്ലലും അലട്ടലുമില്ലാതെ അയാൾ പോയപ്പോൾ മരണം രംഗബോധമില്ലാത്ത കോമാളിയാണെന്ന് പറയുന്നതിലെ സാംഗത്യം ഒന്നുകൂടി വ്യക്തമാക്കപ്പെടുന്നു.

ഇതുപോലെയോ, ഇതിന് സമാനമായോ ആയ സംഭവങ്ങൾ അനുദിനം നടക്കുന്നുണ്ട്. മരണം സത്യമാണ് അത് സംഭവിക്കുക തന്നെ ചെയ്യും. എപ്പോൾ, എങ്ങനെ എന്നുമാത്രം പറയാനാവില്ല എന്നുമാത്രം. മുൻകാലങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ആയുസ്സിന്റെ ദൈർഘ്യം കുറഞ്ഞ് കുറഞ്ഞ് വരികയാണ്. ജീവിതശൈലികളും മാറുന്ന കാലത്തിന്റെ രീതികളുമൊക്കെയാണ് അതിന് കാരണം. തിരിച്ചു പിടിക്കാനോ, നീട്ടിവെക്കാനോ, പിടിച്ചു നിർത്താനോ കഴിയാത്ത രണ്ടേ രണ്ടു സത്യങ്ങളാണ് സമയവും മരണവും. ആയതുകൊണ്ട് രണ്ടിനെക്കുറിച്ചും ഗൗരവമായ അവബോധം ഉണ്ടായിരിക്കണം.

ജീവിതത്തിൽ ആരോഹണ കാലവും അവരോഹണകാലവും ഉണ്ട്. ആരോഗ്യപരമായ ശേഷിയുള്ള സമയത്ത് ചെയ്യുന്ന നല്ല ചെയ്തികളും ചിന്തകളുമാണ് അവരോഹണ ഘട്ടത്തിൽ ബലമായി നിൽക്കുകയും പതിയെ അഴിഞ്ഞുപോകുന്നതും പിന്നെ പരമമായ സത്യം സംഭവിക്കുന്നു. ഇതിൽ നിന്നും ബോധ്യമാക്കേണ്ടതുണ്ട്, ജീവിതത്തിൽ നിന്നും മരണത്തിലേക്കുള്ള യാത്രയിൽ നല്ലതുമാത്രം ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കണം എന്നതാണ്. ജഡമായാൽ എല്ലാറ്റിനും പരിസമാപ്തിയാകും. അതിനുമുമ്പ്, ചെറുജീവിതകാലത്തിൽ സഹജീവികളെക്കൂടി പരിഗണിക്കുന്നവിധത്തിലാവണം നാം ചരിക്കേണ്ടത്. സകല ജീവജാലങ്ങൾക്കും നല്ലത് വരുത്താൻ കഴിയില്ലെങ്കിലും, നമ്മൾ അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് ദോഷം വരുത്താതെ നോക്കണം. ഓരോ ദിവസവും പുലരുമ്പോൾ ഒരുനാൾ കൂടി അനുവദിച്ചുതന്നതിന് സർവ്വേശ്വരനോട് നന്ദിപറഞ്ഞ് തുടക്കമിട്ട് ഓരോ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യണം. രാത്രിയിൽ ചെയ്ത കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഒരു ഓട്ടപ്രദക്ഷിണം നടത്തി ശരിതെറ്റുകൾ മനസ്സിലാക്കി പ്രാർത്ഥിച്ച് ഉറങ്ങുന്നു. മറക്കരുത്, ഉറക്കം മരണത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമാണ്. വേറൊരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, പാതിമരണം. ശരിയായ മരണം കയ്യെത്തും അകലത്തിലുണ്ടെന്ന ബോധം മനസ്സിൽ വെച്ച് നീങ്ങിയാൽ മനുഷ്യരഹിതമായി ചിന്തിക്കാൻ പോലും കഴിയില്ല. പിടിച്ചടക്കലിനും പിടിച്ചുവാങ്ങലിനും പ്രസക്തിയില്ലെന്ന് തിരിച്ചറിയാനാകും. ജീവിതം കേവലമൊരു യാത്രയാണ് ദൈവത്തിന്റെ ദാനം. സ്വപ്നസമാനമാണിതെന്നും പറയാം. യാഥാർത്ഥ്യമായിട്ടുള്ളത് മരണം. ആ വസ്തുതയാണ് എല്ലാവരും മനസ്സിൽ കൊത്തിവെക്കേണ്ടത്.

അതിഥി

ജെ.രമാദേവി,കൊച്ചി

(Prize winning poem for P.S.R. Shenoi Memorial Pushpanjali Puraskar instituted by late Valsala R. Shenoi in connection with the Vijayadashami Celebrations of the Sabha)

ചെന്ന സുകുനു എക്ലി പവ്ലി
ഏക് അതിമികേയ് ലേവ്നു ഐലി
അതിമീക് എക്ടെ റബുക് ജയ്നാ
തോ സർവ്വ കടേയി ഉബുൻ ഓംവത

ഇഷ്ടാൻ തോ ഒട്ടു റബ്ത
കഷ്ടാത്തു തോ സോണു വ്ത്ത
വ്ത്തന തോ ലേവ്നു വ്ത്ത
ഹുഗ്ഗി ഹുഗ്ഗി ധാവ്നു വ്ത്ത

ഹഗ്ഗേലി ധവ്ങി റബ്ബോവ്ചെ ചത്തീരി
അവ്ഗേലെ രാജ്യ് ധപ്ലെ തേ വേളാരി
ഘറാ ഭായ്ർ ദെവ്ച്ചാനാ കൊണേയി
പ്ർമ് സോണു വ്ച്ചാനാ കൊണേയി

റോഡാരി കാർ നാ, ബസ്സ് നാ സൈക്കിൾ നാ
ബാക് നാ അക്ടി നാ മനീഷുയി നാ
ഇശ്ശികളെ മൻഷാൻ തീനി വാറു
കശ്ശി വർലൊ ക്ശനാ മൻഷാക് ധീറു

അതിമീലാഗമന് നക്കതിശ്ശി
പ്രകതീയ് നിശ്ശബ്ദ് ജല്ലി ഇശ്ശി
ടി.വി., മൊബൈൽ ചോവനു ഇശ്ശി
മൻഷാൻ ദീസുകളെളാ തിശ്ശി

മൻഷാലെ തോണ്ടു തുവെ ബന്തീലെ
മൻഷാക് ദോർനത്തില്ലെ ബന്തീലെ
മൻഷാലെ മോല് തുവെ ക്ളേയ്ലെ
മൻഷാക് ദേവുചി ശരൺമോൺ ക്ളേയ്ലെ

NOTICE FOR GENERAL BODY MEETING

Sabha's Governing Council has decided to convene a General Body Meeting on 18th December 2022, Sunday at Saraswath Bhavan at 11 A.M to elect seven committee members each for the Vanitha Vibhag, Yuvak Vibhag and Vidyarthi Vibhag. All members are requested to participate in the meeting, especially women,youth and students.

01-December, 2022

U.Gokuldas Maller
SECRETARY

पत्तो बदलप

Shri.S.NITHIANANDAN
106, Blue Orion
5th main, 3rd Cross
Landmark: Ashirwad Bus Stop
Gopalpura,Santheekate
UDUPI - 576 105
Mob: 9447869430

देहांत

S.VITTAPADAS(62),a Life Member of the Sabha passed away on 28th October, 2022 at Thalayolaparamba, Kottayam. He is survived by his wife, Smt. Vinitha V. Das, son, Shri. Sreenath, daughter, Smt.Sreepriya, daughter in law, Smt. Gayathri and son in law, Shri. Rajkumar.

Sabha offers heartfelt condolences to the bereaved family members

DEEPAVALI CELEBRATIONS

After a gap of three years, SGS Sabha celebrated Deepavali on 30th October 2022, Sunday at S.S.Kalamandir. The celebrations commenced at 5.30 p.m by lighting lamp by the President Dr.G.R.Jayakumar in the presence of Vice President Shri.N.Arun Maller, Secretary Shri.Gokuldas Maller, Vanitha Vibhag President Smt.Roopaa.S Pai, Vanitha Vibhag Secretary Smt.Nandini.S.Prabhu, Yuvak Vibhag President Shri.Sarvotham Prabhu.S and Secretary Shri Pramod S Pai followed by prayer.

President Dr.G.R.Jayakumar welcomed the gathering and wished Happy and prosperous Deepavali to Sabha members. He said, due to restrictions during the pandemic conditions, Deepavali programme could not be held for the past three years. He sought the co-operation of the members for the smooth conduct of the programme.

There were more than 30 items for variety entertainments such as classical dance, cinematic dance, song, karaoke, instrumental music etc which were enjoyed by the gathering. The celebration concluded with a skit "Kanthi Maai amgele Soiriki Maayi" by Shri.Sarvotham Prabhu,Viswanath Rao, Sashidhar Naik, Krishnananda Baliga, Vishnu Prasad Rao, Pramod Sudhakar Pai and Prashanth Prabhu. This skit received a lot of appreciation from the audience. All programmes were well presented and enjoyed by the audience.

Coffee and snacks were also served between 5.30 to 6.30 pm for the members. Live Jilebi was there between 7 pm and 8.30 pm, sponsored by a well wisher.

At the end Raffle draw was held. First, Second, third prizes as well as 10 consolation prizes were distributed. Programme concluded at 9 pm with vote of thanks by the Secretary Shri.Gokuldas Maller. It was followed by National Anthem and sumptuous dinner. Sweets were sponsored by Shri.S.D.Shenoy, Shri.Arun N Maller, Dr.G.R.Jayakumar, Shri.Sai Giridhar and a well wisher.

खास दीस

DECEMBER 2022

4 Sunday : Ekadashi
5 Monday : Mukkotti Dwadashi
7 Wednesday : SHREE DATTA JAYANTHI, 108
Pradakshina Namaskaara pooja at
7am., Bhajans at 11.30am., Madhyahna
Pooja at 12 noon, Raathri pooja at
7.00pm. followed by distribution of
Prasadam at Shree Panduranga Mandir,
POURNAMI.

8 Thursday : Pournami
11 Sunday : Sankashta Chathurthi,
Chandrodayam at 8.47pm.
16 Friday : Dhanu Samkramanam
19 Monday : Ekadashi
20 Tuesday : Harivaasaram till 8.20am.
22 Thursday : Uttharaayana Aarambham
23 Friday : Amaavasi, Maargashira maasa
Avasaanam
24 Saturday : Pushya maasa Aarambham
27 Tuesday : Panchami Naagaabhisheka pooja

JANUARY 2023

2 Monday : Ekadashi
6 Friday : Pournami
10 Tuesday : Angaaraki Sankashta Chathurthi,
Chandrodayam at 9.12pm.

आभार: श्री पाण्डुरंगा ट्रस्ट

Printed & Published by K. Surendra Rao, Sooraj Jewellers, Kamath Lane, Calicut-673 001

for Samyuktha Gowd Saraswath Sabha, Calicut, Ph: 2701420,

Editor: K. Surendra Rao (Editor responsible for selection of news under the PRB Act.)

Printed at Kamala Offset, Calicut.

KANIPURA GROUP

KANIPURA FINANCIERS

Achuthan Memorial Building
Bey pore, Calicut - 673 015
Ph: 0495 2415386

KANIPURA BANKERS

Achuthan Memorial Building
Bey pore, Calicut - 673 015
Ph: 0495 2415386

KANIPURA TRADERS

Bey pore, Calicut - 673 015
Sole Distributors for:
Double Deer, Lal Qila, Bullet, Postman
& Wheel Brand Basmathi Rice
Ph: 0495 2416225

KANWAS TRADING Pvt. Ltd.

Puthiyapalam - Calicut 673 002
Sole Distributors for:
Kohinoor Basmathi Rice, Melam Masala, Keon Oats
Ph: 0495 2301517

RNI No. 29569/79

SARASWATHVANI

Registered No: KL / CT / 104/2021-202

Date of Publication: 01-12-2022

Since 1890

BUY
ORIGINAL!

VENKATESH NAIK MOHANDAS®

THE ORIGINAL ARTISAN JEWELER OF MALABAR